

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Be My
Fake Valentine

MY Daddy VALENTINE

LIZZIE SPARKS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BABAMIN SEVGİLİSİ LIZZIE

SPARKS

Copyright © 2025 by Lizzie Sparks

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Siz edepsiz kızlar için.

Contents

[Blurb](#)

1. [Ella](#)
2. [Ella](#)
3. [Simon](#)
4. [Ella](#)
5. [Simon](#)
6. [Ella](#)
7. [Simon](#)
8. [Ella](#)
9. [Simon](#)
10. [Ella](#)
11. [Simon](#)
12. [Ella](#)
13. [Simon](#)
14. [Ella](#)
15. [Simon](#)
16. [Ella](#)
17. [Simon](#)
18. [Ella](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Lizzie](#)

[Sparks](#)

Blurb

24 yaşındaki Ella, şehrin en gözde sanat galerisinde imrenilecek bir stajyerlik kazandığında, patronunun romantizmden çok fırçasıyla ilgilenen, düşünceli, 42 yaşındaki dahi Simon olacağını asla tahmin edemez. Ama bir gün

Aile düğünü ortaya çıkarmakla tehdit edince Ella bir plan yapar: Huysuz akıl hocasıyla sahte bir ilişki.

İlginç randevular, kazara sıçrayan boyalar ve bir galeriyi dolduracak kadar garip anlarla Ella, Simon'a aşkın yarattıkları sanat kadar canlı olabileceğini göstermeye kararlıdır. Sahte romantizmleri Sevgililer Günü'ne kadar kalbin başyapıtına mı dönüşecek, yoksa Simon'ın korkuları ikisini de

Kenarda mı?

Bu Ocak ve Şubat aylarında en sevdiğiniz Romance Short yazarlarından 15'ten fazla ateşli aşk romanı için bize katılın! Bu buharlı romantizm dizi, vücut pozitifliği, OTT koruyucu sahte erkek arkadaşlar ve Sevgililer Günü'nde çiçek açan beklenmedik aşkın büyüyle dolu olacak.

Ella

Yemin ederim, bu şehir bir rüya gibi. Her şeyin biraz fazla parlak, biraz fazla hızlı olduğu ve döndüğünüz her köşenin daha önce hiç görmediğiniz bir şey vaat ettiği türden bir rüya. Ama işte buradayım, tam ortasında duruyorum, kocaman gözlerle yüksek binalara bakıyorum ve bir elim kalçamda, kendimi bunun gerçekten olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

"Ella, burayı çok seveceksin," diyor Ava, sesi trafiğin uğultusunu bastırarak. Arabasının arkasında duruyor, bagajdan bir kutu alıyor. Bagajı tatmin edici bir gümbürtüyle kapatırken sarı saçları dalga dalga dalgalanıyor. "Yeni şehir, yeni fırsatlar, yeni bir başlangıç. Ne yanlış gidebilir ki?"

Gülüyorum, yarı gergin, yarı heyecanlıyım. Sanki aylardır bu anın hayalini kuruyormuşum gibi geliyor ve şimdi nihayet geldi, biraz... bunalmış durumdayım.

"Evinde kalmama izin verdiğine hâlâ inanamıyorum," diyorum büyük boy valizimi arkamdan çekiştirirken. "Yemin ederim, kısa sürede yakandan düşeceğim."

Ava sırtıyor, gözleri her zaman sahip olduğu o yaramaz kıvılcımla parlıyor. "En iyi arkadaşlar, sen dünyayı fethederken sana uyuyacak bir yer vermek için değilse ne içindir?"

Homurdanıyorum. "Ne kadar çok şey topladığımı düşünürsek, dünyayı fethetmek beklediğimden biraz daha uzun sürebilir. Pek de minimalist sayılmam."

Ava gözlerini deviriyor. "Zaten tüm sanat malzemelerin ve eskiz defterlerin için daha büyük bir daireye ihtiyacın olacak. Bir yığın boya tüpüne takılmadan kapıdan bile geçebiliyor musun?"

Kızarmamaya çalışarak omuz silkiyorum. "Bu yaratıcı bir süreç."

Gerçek şu ki, buradaki yeni hayatıma balıklama dalmak için sabırsızlanıyorum. Her zaman şehrin sanat ortamının bir parçası olmayı hayal etmiştim ve şimdi bir adım daha yaklaştım. *Linden & Co'da* bir staj yeri buldum. Ünlü sanatçıları sergileyen ve özel etkinliklere ev sahipliği yapan türden bir yer. Çizimlerimin bir gün isimleri saygıyla fısıldanan insanların başyapıtlarının yanına asılabileceği türden bir yer. Sadece stajyer olsam bile bu büyük bir olay.

"Sana kimin danışmanlık yapacağı hakkında bir şey duydun mu?" Binanın girişine doğru ilerlerken Ava soruyor.

Başımı salladım. "Henüz değil. Ama bana gerçekten akıl hocalığı yapmak isteyen biri olmasını umuyorum. Yani, biraz eleştiriye kaldırabilirim ama beni günde sekiz saat boyunca kutuları düzenlemem için arka odaya atacaklarsa, kendimi kaybedebilirim."

Ava bir kaşını kaldırıyor. "Seni tanıyorum, muhtemelen o kutuları dahiyane bir şekilde, bir sanat eseri gibi düzenledin."

Gülüyorum ama yarı yarıya doğru. Düzen takıntım bazen saçmalık sınırına dayanıyor. "Evet, eğer zamanımı orada geçireceksem, en azından iyi bir izlenim bırakmak isterim."

Ava'nın binasının cam kapılarından geçerken kapıcı bize kibarca başıyla selam veriyor. Beni asansöre götürüyor, en üst katın düğmesine basıyor, kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar orada kalacağım.

"Peki, bugün için planın nedir?" diye soruyor asansör yukarı doğru

uğuldarken. Dramatik bir iç çekişle, "Hayatımı senin misafir odana

yerleştirmek," diye cevap veriyorum. Ava gülüyor ve bana hafifçe dirsek

atıyor. "*Rahat* bir misafir odası. Çok seveceksin."

katına ulaşıyoruz ve koridorda dairesinin kapısına kadar onu takip ediyorum.

O anahtarları bulmak için çantasını karıştırırken ben de ağır kutumu

bir tarafa.

Kapıyı açtığında, evinin tanıdık kokusunu alıyorum - taze kahve çekirdekleri, vanilya kokulu mumlar ve muhtemelen daha önce pişirdiği tatlı bir şeyin izi. Midem gurulduyor.

"buyurun," diyor Ava, eliyle bir işaret yaparak.

İçeri giriyorum, eskiz defterimi ve sanat malzemelerimi nereye yerleştireceğimi şimdiden hayal ediyorum. Bu alanın geçici olacağını biliyorum ama onu kendime ait kılacağım. Sıkışık yurtlarda ve ortak dairelerde yaşamaya alışkınım, bu yüzden küçük bir misafir odası yeni bir şey değil.

"Bunu nereye koymamı istersiniz?" En sevdiğim malzemelerin -çizim defterleri, kalemler, boyalar- kutuyu kaldırarak soruyorum.

"Şimdilik kanepenin üzerine bırak," diyor.

Kutuyu kanepenin üzerine bırakarak gülümsüyorum. "Arabadan son kutuyu almam gerekiyor."

Başını sallıyor ve kanepenin üzerindeki kutuyu açarak içine bakıyor.

Dairesinden çıkıp koridora doğru ilerliyorum. Bu rüyayı gerçekleştirmeye başlamanın heyecanıyla asansöre biniyorum. Asansör müziği çalarken gülümsüyorum. *Bu gerçekleşiyor.*

Dışarı fırlıyorum, son kutuyu almak için bagajı açıyorum. Küçük kutuyu kolumun altına sıkıştırıp bagajı kapatırken içimi bir özgürlük duygusu kaplıyor. Bu gerçekten oluyor. Temiz havayı içime çekiyorum ve kapıcının önünden geri dönüyorum.

"Merhaba Charles," diyorum isim etiketini

okuyarak. "Günaydın hanımefendi. İyi

günler dilerim."

Başımı salladım. "Oh, yapacağım." Benim için kapıyı açarken ona gülümsüyorum. Asansöre doğru ilerliyorum. Düğmeye birkaç yüz kez basıp bekliyorum.

Kapılar açıldı ve bir adam dışarı çıktı, telefonuna . Tam bana çarptı.

"Oh!" diye nefes nefese kalıyorum, geriye doğru tökezliyorum ve kutumu düşürüyorum. Bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve boyalarım yuvarlanıyor.

Onları toplamak için eğildim ve nefesimin altında hafifçe küfrettim.

Adam bana bakmadı bile. Bunun yerine "nereye gittiğine dikkat et" gibi bir şeyler mırıldandı ve yardım teklif etmeden yürümeye devam etti.

Gözlerimi kırıştırdım, tamamen şaşırmıştım. *Bunu kim yapar ki?* Düşünüyorum, kalbim hafifçe çarpıyor -sözlerinden değil, *muhteşem* olduğu gerçeğinden.

Uzun boylu, geniş omuzları kapı aralığını dolduruyor, koyu renk saçları zahmetsiz görünecek şekilde geriye taranmış ama belli ki çok düşünülmüş. Çenesi keskin ve yüz ifadesi tam bir ilgisizlik ifadesi; sanki bütün gün rahatsız edilmekle uğraşmış da canı sıkılıyormuş gibi.

Gitmesini izliyorum, sinirli ama aynı zamanda... dikkatim dağılmış. *Ugh. Neden bu kadar çekici olmak zorunda?*

Başımı sallıyorum, boyaları toplamak için diz çöküyorum ve nefesimin altında mırıldanıyorum. "Bazı insanlar inanılmaz."

Eşyalarımı topluyorum ve kapılar kapanmadan önce aceleyle asansöre biniyorum. Asansör dördüncü kata çıkarken sarı saçlarımı yüzümden itiyorum.

Ava'nın dairesine vardığımda telaşlıydım.

Ava içeri girdiğimde gülümsüyor ama yüzümdeki sıkıntıyı okur okumaz gülümsemesi bozuluyor. "Ne oldu?"

"Adamın biri asansörden inerken neredeyse beni deviriyordu," diyorum son malzemelerimi dikkatlice toplarken. "Ve eşyalarımı toplamama yardım etmeyi bile teklif etmedi."

Ava'nın gözleri açılıyor. "Kimdi o?"

"Takım elbiseli bir pislik."

"Çarpıcı siyah gözler? Koyu renk saçlar? Bakmadan duramayacağın kadar güzel mi?" Başımı salladım. "Tam ona göre."

"Ah." Ava başını sallıyor. "Bu kesinlikle Simon." "Simon mı?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Evet, Simon Weber. Benim üst katımda oturuyor. Önemli bir sanat adamı ya da öyle bir şey. Şehirde çok çalışıyor ve duyduğuma göre *tam* bir baş belasıymış. Düşünceli, kibirli... Aklınıza ne gelirse."

"Bekle, Simon Weber mi?" Şaşırdım. "Burada mı yaşıyor?"

Ressam olmak isteyen herkes Simon Weber'i duymuştur. Fırça darbeleriyle ünlü sayılır. Konu sanat olduğunda adam bir dahi. Vay canına. Onu tanıyamadım bile. Dürüst olmak gerekirse, şahsen çok daha yakışıklı.

"Evet, onu tanıyor musun?"

"Herkes onu tanıyor." Buna inanamıyorum. "Bu kadar kaba olduğuna inanamıyorum."

Ava gülüyor, eğlendiği belli. "Ona alışacaksın. 'Ben senin için çok önemliyim' havası var. Sadece yolundan çekil ve iyi olacaksın."

İkinci kez söylemene gerek yok. Zaten yanımdan geçerken koyu renk gözlerini ve çenesinin esneme şeklini fark etmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. "Evet, onu bir daha pek göreceğimi sanmıyorum."

Ava omuz silkiyor. "Ben olsam buna güvenmezdim. Simon'ın hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkma gibi bir huyu var."

Gözlerimi deviriyorum. "Harika. Tam da ihtiyacım olan şey - hayatımda daha fazla sinir bozucu insan."

"Hey, artık şehirdesin," diyor Ava geniş bir gülümsemeye. "Burada ilginç karakter sıkıntısı yok. Burayı seveceksin."

Kendime rağmen küçük bir gülümsemeyi başarıyorum. "Doğru. Simon Weber'den uzak durabildiğim sürece iyi olacağım."

Evet, hayatımda ihtiyacım olan son şey huysuz, çekici bir sanatçı. Ünlü olsa bile ve muhtemelen yirmi dakika içinde bana sanat hakkında akıl hocamın bir ömür boyu öğreteceğinden daha fazlasını öğretebilir.

Ava bir kaşını kaldırıyor, her zamankinden daha yaramaz görünüyor. "Bunu şimdi söylüyor ..."

İnliyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum. "Şu işi bir an önce bitirelim. Eşyalarımı ne kadar çabuk yerleştirirsem, stajıma da o kadar çabuk başlayabilirim."

Sırıttıyor. "Pekâlâ, hadi bavulları boşaltalım. Ama bil diye söylüyorum, evrenin sen ve Simon için başka planları olabilir."

Gözlerimi devirerek gülüyorum. "Buna kanmayacağım." Ama bir parçam merak ediyor. *Ya kanarsam?*

Ella

Simon'ı düşünmeden edemiyorum.

Asansörden indiğinde gözlerini bana dikmesi, sanki sadece onun alanında bulunarak tüm gününü mahvetmişim gibi. Sözlerindeki keskin, küçümseyici kenar. Bu kadar kaba biri tarafından hiç bu kadar şaşkına çevrildiğimi hatırlamıyorum. Ama mesele şu ki, yeni stajım ya da Ava'nın dairesindeki eşyalarımı yerleştirmek gibi başka şeylere ne kadar odaklanmaya çalışırsam çalışayım, Simon düşüncelerime sızmaya devam ediyor.

Onun gözleri. Onların görüntüsünden kurtulamıyorum. Karanlık, delici, sanki içimi görebiliyorlarmış gibi. Ve yanımdan geçerken çenesinin sıkılığı, sanki tüm dünya onun dikkatinin altındaymış gibi. Kutumu düşürdüğümde irkilmedi bile. Yardım etmeyi teklif etmedi. Bu ne cüret, değil mi? Ama öfkelenmem gerekirken, onunla ilgili aklımdan çıkmayan bir şey var.

Ayakkabılarımı giymeyi bitirdiğimde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bugün büyük gün - *Linden & Co.*'daki ilk günüm. *Galeri'deki ilk günüm*. Dikkatimin dağılmasına izin veremem. Muhtemelen beni daha az önemsemeyen kibirli bir adamı düşünecek zamanım yok. Yapacak işlerim var.

Giymeyi bitirdiğimde Ava çoktan işe gitmişti, bu yüzden ev kaldı. Kendime hızlıca bir fincan kahve yapıyorum ve montumu alıp kapıdan çıkmadan önce neredeyse içime çekiyorum. Şehir

Caddede yürürken, yayalardan kaçarken ve yakındaki kafelerden gelen taze hamur işleri ve kahve kokusunu içime çekerken hareketlilikle uğulduyorum.

Galeri sadece birkaç blok ötede ama sanki bambaşka bir dünyaya geçiyormuşum gibi hissediyorum. İşte *burası*, sanat dünyası. Fırçayı ilk elime aldığımdan beri olmak istediğim yer. Ve bugün, nihayet kapıdan içeri adımımı atıyorum.

Linden & Co.'nun şık binasına vardığımda heyecanımı zor zapt ediyorum. Cam dış cephe parlak sabah gökyüzünü yansıtıyor ve galerinin adı kapının üzerinde zarif harflerle yazıyor. İçeri girdiğimde beni minimalist mobilyaların ve duvarları süsleyen büyük tabloların yer aldığı geniş bir lobi karşılıyor. Her şey tertemiz ve profesyonel. Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası.

Şık sarı saçlı ve kusursuz ceketli bir kadının beni dostça bir gülümsemeye karşıladığı resepsiyona yaklaşıyorum.

"Merhaba, ben Ella. Staj için buradayım," diyorum biraz kendimden emin bir şekilde.

"Hoş geldin, Ella. Margo seni bekliyor. İçeri gir." Lobinin arka tarafındaki bir kapıyı işaret ediyor.

Ona teşekkür ediyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Sanat yönetmeni ve galeri sahibi Margo'nun büyük bir masanın arkasında durduğu ofise girdiğimde kalbim küt küt atıyor. Siyah bir elbise giymiş, cesur, geometrik küpeler takmış ve hayal ettiğim sofistike sanat dünyası patronunun her bir parçasına benziyor.

"Ella, hoş geldin," diyor Margo, masasından kalkıp elini uzatırken gülümsemesi sıcacık.

Elini tutuyorum, dostane tavırları karşısında sinirlerim biraz olsun yatışıyor. "Bu fırsat için teşekkür ederim. Burada olduğum için gerçekten heyecanlıyım."

"Elbette sizi aramızda görmekten heyecan duyuyoruz" diyor, ses tonu nazik ama profesyonel. "Her zaman ekibimize katılacak tutkulu insanlar arıyoruz. Öğrenmek için buradasınız ama galeriye yeni bir bakış açısı getireceğinizden eminim."

Heyecanla başımı salladım. "Elimden geldiğince katkıda bulunmak istiyorum."

"Harika. Başlaman için birkaç görevim var ama önce seni Simon'la tanıştırayım. Burada olduğun sürece senin akıl hocan olacak."

Simon'dan bahsedince midem bulanıyor. Elimde değil. Bir mıknatıs gibi beni tekrar o düşüncelere çekiyor. Ve sonra, kader gibi, odaya giriyor.

Simon.

Kendimi tutamayıp bir an baktım. Bugün farklı görünüyor. Daha az aceleci, daha az sinirli. Kolları kıvrılmış siyah düğmeli bir gömlek giymiş, saçları hafifçe dağılmış ama yine de mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Olduğu gibi sofistike, başarılı bir adam gibi görünüyor ve her nasılsa beynim hala "*O koridordaki pislik*" diye bağırmak istiyor.

Beni hemen fark etmiyor, bakışları Margo'dan elindeki kâğıt yığınınna kayıyor. Ama sonra gözleri benimkilere kilitleniyor ve her şey geri geliyor.

Ve tabii ki, son karşılaşmamızın garip gerilimi odada bir fil gibi havada asılı dururken burada duran kişi ben olmalıyım.

"Ella, bu Simon," diyor Margo, sesi sessizliği yarararak. "Kendisi kıdemli küratörümüz ve çalışmalarınızı denetleyecek. Simon, bu Ella, yeni stajyerimiz."

Simon başını sertçe sallıyor ama gözleri yumuşamıyor. Aslında, ondan yayılan serinliği neredeyse hissedebiliyorum. Bakışları kısa bir süreliğine Margo'ya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Memnun oldum," diyor, sesi düz ve nötr. Hiç sıcaklık yok, hiç ilgi yok.

tutmaya çalışarak gülümsemeye zorluyorum. "Ben de oldum."

Margo ellerini birbirine vururken aramızdaki gerginlikten habersiz görünüyor. "Eminim ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz. Ella, Simon yıllardır galeride çalışıyor. Sanattan anlıyor ve en başarılı sergilerimizden bazılarının küratörlüğünü yaptı. Sana yol göstermesi için ona güveniyorum."

Simon sertçe başını sallayarak onaylamaktan başka bir şey yapmıyor ve ben de reddediliyormuşum gibi hissetmemeye çalışıyorum. Bu kadar soğuk olduğu için ondan nefret etmek istiyorum ama çenesinin gerilmesi ve gözlerinin beni incelemesi -sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi- beni duraksatıyor.

Kesinlikle gülümseyecek ve havadan sudan konuşacak bir tip değil. Ama sorun değil, bununla başa çıkabilirim. Buraya şımartılmak için gelmedim.

Margo ikimize de gülümseyerek, "Pekâlâ, üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var ama ben sizi yalnız bırakayım," dedi. "Ella, Simon sana galeriyi gezdirecek, sonra da sana bazı görevler vereceğim."

Odadan çıktı ve böylece sadece Simon ve ben kaldık.

Simon kapıya doğru eliyle işaret ettiğinde ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum. "Beni takip et," diyor ve cevap vermemi beklemeden çıkıp gidiyor.

Varlığının mekânı nasıl doldurduğuna dikkatimi vermemeye çalışarak arkasından gidiyorum. Galeride bir amaç uğruna ilerliyor, adımları emin ve hızlı, sanki buranın sahibiymiş gibi - ve sanırım bir bakıma öyle.

Çeşitli sergilerin önünden geçiyoruz, beyaz duvarlar inanılmaz sanat eserleriyle bezenmiş, ışıklandırma her parçayı güzelleştirmek için özenle seçilmiş. Simon bana hiçbir şey açıklamıyor, henüz değil. Bunun yerine beni galerinin idari bölümünün bulunduğu arka odaya götürüyor.

Bana dönmeden önce bir masanın yanında durup bazı kağıtları düzenliyor.

"Çoğunlukla günlük işlere yardımcı olacaksın," diyor, hâlâ doğrudan bana bakmadan. "Sanatçılara e-posta göndermek, randevuları planlamak, sergilere yardımcı olmak. Hemen göz alıcı bir işe atılmayı beklemeyin."

Heyecanımı kontrol altında tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Anlıyorum. Sadece burada olduğum için mutluyum."

Simon sonunda bana bakıyor, bakışları sert. "Heyecanını saflıkla karıştırma. Burası hayallerin yeri değil. Bu işle ilgili. Bunu aklından çıkarmamalısın."

Sözleri beklediğimden daha sertti. Buranın sanatın kutlandığı, yaratıcılığın özgürce aktığı bir yer olması gerektiğini sanıyordum. Ama şimdi, kendimi biraz sönük hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum, ruh halimdeki değişime rağmen kendimden emin görünmeye çalışarak.

Simon tavrındaki değişikliği fark etmemiş gibi görünerek bana içinde bazı formlar olan bir pano uzatıyor. "Al bakalım. Bunlarla başla. Ne kadar çabuk yerleşirsen o kadar iyi."

Formları alıyorum, ama onun uzaklaşmasını izlerken, bunun beklediğimden çok daha zor olacağı hissinden kurtulamıyorum. Simon soğuk olabilir ama o buz gibi dış görünüşünün altında bir şeyler sakladığını hissediyorum. Belki de keşfetmeye değer bir şey.

Şimdilik kendimi kanıtlamaya odaklanmalıyım. Onun ya da herhangi birinin dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Kapıdan içeri adımımı attım ve kapanmasına izin vermeyeceğim.

Bu, Simon'ın soğuk tavırlarına katlanmak anlamına gelse bile.

Simon

Bakışlarımın Ella'da çok uzun süre kalmasına izin vermemeye çalışıyorum. Hayatımda yeterince dikkat dağıtıcı şey varlıhtiyacım olan son şey, sanat okulundan yeni mezun olmuş ve dünya hakkında idealist fikirlerle dolu bir stajyerin büyüüne kapılmak. Ama lanet olsun, ona her baktığımda beynim kısa devre yapıyor.

Hiçbir zaman odağını kaybeden biri olmadım. Ben işi yapan, teslim eden, duygulara ya da dikkat dağıtıcı şeylere kapılmayan biriyim. Ama onu bu sabah Margo'nun ofisinde gördüğümde, parlak gözleri coşkuyla parlıyordu, bir sorun olacağını biliyordum.

Koridorda yürüyüp ona galeriyi gezdirirken yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum. Bu iyi bildiğim bir rutin - stajyerlere etrafı gezdirmek, buranın günlük işlerini açıklamak. Sanat gösterileri. Galeri enstalasyonları. Müşteri toplantıları. Ama Ella'da farklı bir şey var. O *genç*, benden çok daha genç. Ve onda bu enerji, bu ısıltı var. Her erkeği duraksatacak türden bir güzellik. Uzun, sarı saçları, parlak, meraklı gözleri, etrafındaki havaya hayat üflüyor gibi görünmesi.

Nefes alıyorum ve kendimi elimdeki işe odaklanmaya zorluyorum.

Bu benim stajyerlerle ilk çalışmam değil. Onlardan düzinelercesine danışmanlık yaptım. Ama Ella'da alışılmış kalıplara uymayan bir şeyler var. Hevesli, evet, ama aynı zamanda burası için fazla hayalperest. Margo haklı, öğrenmek için burada ama bu onun elini tutacağım anlamına . O

gerçekçi olması gerekiyor. Bu iş zor ve sanat dünyası naif idealizme yer değil.

Ama yine de, onun varlığı düşüncelerimi sarsmaya devam ediyor. Profesyonel kalmak istiyorum. Onu hızlandırmak istiyorum, böylece daha acil konularla ilgilenmeye geri dönebilirim - galerinin yaklaşan sergileri, birlikte çalıştığımız sanatçılar, rakip bir galerinin en büyük müşterilerimizden biri için bir oyun oynadığı gerçeği. Şu anda önceliğimiz *bu* olmalı, o değil.

Yine de buradayım, dün onunla karşılaşmamı hatırlıyorum.

Galerinin en önemli alıcılarından biriyle yaptığım yoğun bir telefon görüşmesinin ardından binamın koridorunda aceleyle ilerliyordum ve son şey bir yabancıydı. Ama sonra ona -Ella'ya- *çarptım* ve yemin ederim zaman bir anlığına yavaşladı. Kutunun elinden kaydığını hissettim, geriye doğru tökezlerken yumuşak bir nefes alışı duydum. Eşyalarını toplamak için çömeldiğini gördüğümde tek düşünebildiğim ne kadar güzel görüldüğü, mavi gözlerinin koridorun loş ışığında bile nasıl parıldadığı oldu.

Özür dilemeye niyetim vardı ama sonra bana baktığında yüzünün nasıl kızardığını gördüm. İşte o zaman anladım ki, eğer bir şey söylersem, hatta ona uzun süre *bakarsam*, kaybolurdum.

Ben de kontrolümü kaybettiğimi hissettiğimde her zaman yaptığım şeyi yaptım; onu gömdüm. Onu kapattım. Hiçbir şey söylemedim. Lanet kutuyu kaldırmasına yardım etmeyi bile teklif etmedim. Edemezdim. Çünkü teklif etseydim, onu düşünmeden duramayacağımı biliyordum.

Bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Hayatımı mükemmel bir düzen içinde tutma, odağımı ait olduğu yerde tutma ihtiyacından başka bir şey hissetmeyeli.

Ama Ella bir joker.

Ona akıl hocalığı yapmayı kabul etmemeliydim.

Adımlarımı sabit tutmaya çalışarak masasının önünden geçiyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Hayal ettiğimden eminim - *umarım* öyledir - ama hissediyorum. O çekimi. O ilgiyi. Bu *sadece* benim kıdemli küratör, onun da stajyer olmasından kaynaklanmıyor. Havada başka bir şey var.

Kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Bugün ilerleyen saatlerde bir müşterim gelecek ve rekabet giderek kızışıyor. Diğer galeri en iyi alıcılarımızdan birini kapmaya çalışıyor ve eğer başarılı olurlarsa, burada inşa etmek için çalıştığım her şeye bir darbe olacak. İhtiyacım olan son şey, güzel bir yüzün dikkatimi büyük resimden uzaklaştırmasına izin vermek.

Ella şu anda masasında oturmuş, ona verdiğim evrakları karıştırırken kaşları çatılmış durumda. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyor bile. Ve bu iyi bir şey, kendime hatırlatıyorum. Öğrenmek için burada. Ama konsantre olurken sarı saçlarının omzunun üzerinden nasıl düştüğünü, derin düşüncelere daldığında dudaklarını nasıl birbirine bastırdığını fark etmeden edemiyorum. Onda *çok* büyüleyici bir şey var.

Hızla arkamı dönüp koridorda ofisime doğru yürüyorum ve zihnimi elimdeki işlere odaklanmaya zorluyorum. Ama masasının yanından geçerken sesini duyuyorum.

"Simon?"

Her parçam yürümeye devam etmek istese de duruyorum. Burada olmamalıydım, onunla konuşmamalıydım. Ama konuşmak *zorundayım*.

Yavaşça dönüp bakışlarıyla buluşuyorum. Gözleri büyük, merakla açılmış ve göğsümün sıkışmasına neden olan bir ciddiyet var.

"Bir saniyen var mı?" diye soruyor, sesi yumuşak ama kararlı.

"Elbette," diyorum, aklım yürümeye devam etmem için bağırırsa da.

Masasının üzerindeki kâğıtları işaret ediyor. "Merak ediyordum da, bana bir tavsiyeniz var mı? Yani, iş hakkında. Burada beni nelerin beklediği hakkında."

Bir an orada durup ona bakıyorum. Gözlerindeki yoğunluk büyüleyici ve bir an için bir şeyin kıyısında duruyormuşum gibi hissediyorum. Ama kendimi bu her neyse içine çekilmesine izin veremem. *O her neyse*.

Sesimi olabildiğince nötr tutarak, "Burada iş hızlı ilerliyor," diyorum. "Kafanızı aşağıda tutmanız ve odaklanmanız gerekecek. Teslim tarihlerimiz var, memnun etmemiz gereken müşterilerimiz ve yönetmemiz gereken sanatçılarımız var. Bu bir sanat okulu projesi değil. Bu bir iş."

Yüzü bir an için düşüyor, heyecan kıvılcımı sönüyor. Ama sonra başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Anlıyorum," diyor. "Sadece... hayal ettiğim her şey bu, anlıyor musun?"

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Tabii ki heyecanlı. Taze, hevesli, iyimserlik dolu. İşte tam da bu yüzden kendimi . *Onun* içinde.

İfademi okunamaz halde tutarak başımı sallıyorum. "Bu iyi bir şey. Sadece bunun gerçekleri görmeni engellemesine izin verme."

Uzaklaşmak için dönüyorum, ama bir adım daha atamadan sesini tekrar duyuyorum.

"Simon?"

Tekrar duruyorum, bu konuşmadan kaçamadığım için sinirleniyorum. Ama yüzümü ona döndüğümde, bana meraktan öte bir şeyle baktığını görüyorum. Gözlerinde beni hazırlıksız yakalayan bir kırılganlık var. *Beni tahrik ediyor.*

"Ben... Umarım birlikte iyi çalışabiliriz," diyor, sesi şimdi daha sessiz.

Sertçe başımı sallıyorum. "Bunu başaracağız."

Göğsümdeki ateşi görmezden gelmeye çalışarak dönüp uzaklaşıyorum. Ama masasının yanından tekrar geçerken, ona bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum. Şu anda tamamen önündeki kâğıtlara odaklanmış durumda ama çalışırken başını hafifçe eğişinde nabzımı hızlandıran bir şey var.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve nefesimi düzene sokmaya

çalışıyorum. Bunu yapmaya devam edemem. Derimin altına

girmesine izin vermeye devam edemem.

Ella öğrenmek için burada. O bir stajyer ve ben de onun akıl hocasıyım. Hepsi bu .

Ve ne kadar güzel olsun, düşüncelerimi ne kadar sarsarsa sarssın, odağımı kaybedemem.

Dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Yapacak işlerim var.

Ve şu anda tek bu.

Ella

Birkaç gün oldu ve galerideki işlerin ritmine alışmaya başladım. Artık bir rutinim var: erken geliyorum, caddenin karşısındaki kafeden bir kahve alıyorum ve işe dalıyorum. Margo bana hem beni zorlayacak hem de öğrenmeme yardımcı olacak görevler verme konusunda harika. İster yaklaşan sergiyi organize etmek, ister sanatçılara e-postalar hazırlamak ya da potansiyel müşterileri araştırmak olsun, her zaman yapacak bir şeyler var. Ve kesinlikle yoğun olsa da, işi öğrenmeye başladığımı söyleyebilirim.

Kolaylaşmayan tek şey ne? *Simon*.

O imkansız biri.

En azından bana öyle görünüyor. Sabah kapıdan girdiğim andan akşam çıktığım ana kadar hep etrafımda, arka planda gizleniyor. Her zaman beni doğru düzgün tanımak için çok meşgul, her zaman çok rahat olmadığımdan emin oluyor. Bana soğuk, kişisel olmayan bir talimat vermiyorsa, neredeyse hiçbir şey söylemiyor. Sanki onun için görünmezim ama yine de hep orada, izliyor, bekliyor.

Görmezden gelmeye, işime odaklanmaya çalıştım. Ama ne zaman yollarımız kesişse, sanki içimde bir sarsıntı oluyor. Elimde değil. O çok soğuk. Neden her türlü arkadaşça etkileşime alerjisi varmış gibi davrandığını anlamıyorum. Çok profesyonel, çok kapalı. Ve bu beni deli ediyor.

Ama çoğunlukla, sadece idare etmeyi, başımı öne eğmeyi ve buraya ne yapmaya geldiğime odaklanmayı öğrendim.

Ama bu gece işim bitti. Sonunda Margo'nun son sergisi için son idari işleri bitiriyorum. Galeri sessiz, ışıklar kısık, tek ses klimanın yumuşak uğultusu. Son birkaç e-postayı yazmayı bitiriyorum ve eşyalarımı topluyorum. Neden bilmiyorum ama bu gece eve gideceğim için biraz heyecanlıyım. Belki son birkaç gündür çok fazla iş yaptığım , belki de Ava'yla işlerin nasıl gittiği hakkında sohbet etme şansım olacağını bildiğim içindir.

Ayağa kalkıp çantamı toplarken arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Arkamı dönmeden önce bir an donup kalıyorum, yarı yarıya Simon'u görmeyi bekliyorum. Elbette, işte orada, bana doğru yürüyor.

Beni hâlâ burada gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor, ama gözlerinde bir şey parlıyor - belki de kızgınlık? Ya da tam olarak çıkaramadığım başka bir şey. Beni selamlamıyor, sadece bir kez başını sallıyor ve sonra boğazını temizliyor.

"Çıkıyor musun?" diye soruyor, sesi hafifçe kırılmış.

"Evet," diye cevap veriyorum, çantamı omzuma atarken. "Sadece bazı şeyleri paketliyordum."

"Seninle yürüyeceğim," diyor, sesi neredeyse isteksiz çıkıyor, sanki benimle bir yere yürüme fikri yapmak istediği son şeymiş gibi.

Bir kaşımı kaldırıyorum, işin içinde ne olduğunu merak ediyorum. Simon hiçbir şeyi gizli bir amacı olmadan yapmıyor gibi görünüyor, bu yüzden sadece benimle yürümek istediğine bir an bile inanmıyorum.

"Benimle mi yürüyorsun?" diye sormadan edemiyorum.

Bana bakıyor, ifadesi okunmuyor ama gözlerinde bir şey parlıyor. "Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Geç oldu ve yalnız dolaşmak için en güvenli zaman değil."

Gözlerimi kırıştırıyorum, gurur mu duymalıyım yoksa sinirlenmeli miyim emin değilim. Son birkaç gündür benimle ne kadar az konuştuğu düşünülürse, bunu söylemesi garip. Ama sanırım Simon'ın tarzı bu - eğer nazik olamıyorsa, en azından tehlikede olmadığından emin olacak.

Hafifçe kıkırdıyorum. "Umursadığını fark etmemiştim."

Cevap vermiyor, sadece dönüp yürümeye başlıyor ve benim de onu takip etmemi bekliyor. Ben de öyle yaptım.

Birbirimizin yanına düşüyoruz, ama aramızdaki sessizlik kalın ve rahatsız edici. Havadaki gerginliği hissedebiliyorum, söylenmemiş kelimeler bir bulut gibi asılı duruyor. Sessizlikte hiç iyi olmadım, bu yüzden onu doldurmaya çalışıyorum.

"Ee," diye başlıyorum, ona bakarak. "Galeride işler nasıl gidiyor?"

Bana kısa bir süre bakıyor, gözleri keskin ve . "Meşgulüm. Her zamanki gibi."

Başımı sallıyorum, ellerim çantamın askılarını sıkıyor. Bana her zaman verdiği aynı sert cevabı veriyor. Galeri hakkında konuşmak isteseydi, . Ama istemiyor. Bu konuşma umurunda değil. Sadece işine geldiği zaman işle ilgileniyor gibi görünüyor.

Bir süre daha sessizlik içinde yürüyoruz ve her gün böyle mi olacak diye merak etmeye başlıyorum. Ben, aramızdaki boşluğu doldurmaya çalışıyorum ve o, çabalarımı zar zor kabul ediyor.

Ava ve benim yaşadığımız binanın girişine ulaşıyoruz ve sonunda biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Anahtarlarımı çıkarırken kapı sessiz bir tıkırtıyla açılıyor. Ama içeri adımımı atmadan çantamdaki telefonum çalıyor.

Kim olduğunu bildiğim için çıkarıyorum.

"Kimmy," diyorum gülümseyerek, kapıdan geri adım atarak. "Hey, n'aber?"

"Ella!" kız kardeşimin sesi telefonda çatırdıyor. "Düğün detayları için ihtiyacım var! Çok yakında olacak ve ben çıldırmak üzereyim."

Biraz daha yalnız kalmak için binanın dışına çıkıyorum. "Senin için çok heyecanlıyım, Kimmy! Küçük kız kardeşim evleniyor! Pekâlâ, neler oluyor? Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

Rahatlayarak iç çektiğini duyabiliyorum. "Tamam, çiçekler... Gül mü şakayık mı karar veremedim. Ve ne tür bir pastayla gideceğimden emin değilim. Sence limonlu mu yoksa çikolatalı mı daha iyi olur?"

Zihnim onun düğünüyle ilgili düşüncelerle dolup taşmaya başladı. Onun için fırtınalı bir dönem oldu ve son zamanlarda bana çok güveniyor. Birbirimizden çok uzakta olsak da onun yanında olmak istiyorum.

"Bence şakayıklar muhteşem olur," diyorum sokakta ilerlerken. "Ve pasta... ikisi de kulağa harika geliyor. Belki gelecek hafta ziyaret ettiğimde küçük bir tadım yapabiliriz? İhtiyacın olan her konuda sana yardımcı olurum."

Kimmy güler. "Teşekkürler, Ella. Sen en iyisisin. Hâlâ geliyorsun, değil mi? Baş nedimemin beni sakinleştirmek için orada olmasına ihtiyacım var."

Gülümsüyorum, kalbim kabarıyor. "Elbette, düğününü hayatta kaçırmazdım."

Simon kapıda duruyor, ben Kimmy'yle konuşurken bana bakıyor. Hareket etmiyor, sözümü kesmiyor ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, keskin ve yoğun. Konuşmayı gizli tutmaya çalışarak sesimi hafifçe alçaltıyorum. "Evet, orada olacağım. Son dakika detaylarını yakında hallederiz. Burada yapmam gereken bazı işler var ama yarın tekrar konuşuruz, tamam mı?"

Kimmy rahatlamış bir sesle, "Tamam," diyor. "Seni seviyorum, Ella."

"Ben de seni seviyorum," diyerek aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum.

Simon'ın gözleri hâlâ bana sabitlenmiş durumda ve her şeyi duyup duymadığını merak ediyorum. Sesimi alçak tutmaya çalışmadım.

"Yani... düğün meseleleri," diyor, sesi biraz kuru. "Kız kardeşin evleniyor mu?"

Başımı sallıyorum, onun bakışları altında birden kendimi garip hissediyorum. "Evet. Kimmy yakında evleniyor. Ben baş nedimesiyim. Bu... önemli bir şey."

Simon bir an için bir şey söylemiyor ama söylediklerimi düşündüğünü anlayabiliyorum. Dinamiğimizdeki bu değişim çok garip. *Hayatıma*, galeri dışındaki hayatıma hiç ilgi göstermemişti. Yine de burada, binanın kapısında durmuş, kız kardeşimin düğünü hakkında konuşuyoruz.

"Bu... güzel," diyor sonunda, sesi her zamankinden biraz daha yumuşak ama yine de temkinli.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Evet, öyle. Bu konuda gerçekten heyecanlıyım."

Boğazını temizleyip bir elini saçlarında gezdirdikten sonra içeri dönüyor. "İyi akşamlar. Çok geç saate kadar dışarıda kalma. Yarın işin var."

Gözlerimi , ani çıkışıyla şaşıyorum. "Tamam. Yarın görüşürüz."

Binaya girdiğimde, neden kız kardeşimin düğününün ayrıntılarıyla neredeyse *ilgileniyor* gibi görüldüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu çok garip. Her zaman içine kapanık, işine odaklanmış biriydi. Ama bir an için, o konuşmada başka bir şey, daha insani bir şey varmış gibi hissettim.

Başımı sallayarak bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Ne de olsa o hâlâ Bay Huysuz Akıl Hocası.

Ama ilk kez kendimi, onda fark ettiğimden daha fazlası olup olmadığını merak ederken buluyorum.

Simon

Odaklanmaya çalışıyorum.

Gerçekten . Ama bu neredeyse
imkansız.

Başka bir şey düşünemiyorum. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, Ella'nın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

Bu çok saçma. Saçma olduğunu biliyorum. Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden kontrolünü kaybedecek bir adam değilim. Bu kariyeri hassasiyetle, odaklanarak inşa ve şimdi anlamaya bile başlayamadığım bir şeyin kıyısında duruyorum.

Yine resim yapıyorum.

Genelde portre çizmem. Yıllardır resim yapmadım, galerinin yükselişe geçmesinden beri yapmadım, kendimi bu kadar... savunmasız bırakamayacak kadar meşgul olduğumdan beri yapmadım. Ama bu gece, aklıma gelen tek şey bu. Böylece boş bir tuval çıkardım, boyalarımı karıştırdım ve başladım.

Daha önce güzel kadınların resmini yapmamış değilim. Sonuçta galeri onlarla dolu. Güzelliğin çeşitli formlarındaki kadınlar - gerçek ve soyut, özelliklerini çoğu kişinin görebileceğinin ötesine taşıyacak şekilde yakalanmış. Ama Ella? O farklı. O bir tuvale ait değil, hiçbir şekilde, hiçbir biçimde bana değil. Bunu biliyorum. Ama bu gece, onun resmini yapmalıyım.

Referansla bile uğraşmıyorum. Tam olarak neye benzediğini biliyorum. Her ayrıntısını. Yumuşak dalgalar halinde dökülen sarı saçları, her şeyi içine çekiyormuş gibi görünen parlak, meraklı gözleri. Dudaklarının kıvrımı

Gülümsemesi, konsantre olurken burnunu kırıstırması. Hepsi zihnimde, görmezden gelemeyeceğim kadar net ve canlı.

Fırça ilk başta elime doğal gelmiyor ama sanki kas hafızası devreye giriyor. Boyanın akmasına izin veriyorum, sürecin derinliklerine indikçe her vuruş daha da çılgnlaşıyor. Yüzünün görüntüsü şekillenmeye başlıyor ve saatler geçtikçe neredeyse hiç hareket etmediğimi fark ediyorum. Fırçayı çok sıkı tutmaktan parmaklarım ağrıyor ama duramıyorum. Durmak istemiyorum.

Nihayet sabah üç sularında resmi bitiriyorum. Tuval Ella'nın bir portresiyle kaplı; onu ham, gerçek ve açıkçası tedirgin edici bir şekilde yakalıyor. Çizgilerde bir yumuşaklık, hissetmemem gerektiğini bildiğim bir samimiyet var. Ama ona ne kadar uzun süre bakarsam, sanki o da burada benimlemiş gibi hissediyorum.

Fırçayı yere bırakıyorum, ellerimi beze siliyorum ve geri çekiliyorum. Bu iyi bir şey. Çok iyi. Çok fazla.

Elimi yüzüme sürerek düşüncelerimi bir düzene sokmaya çalışıyorum. Ama Ella hâlâ orada, göz kapaklarımın ardında, odanın her köşesinde, aldığım her nefeste.

Benim neyim var böyle?

Saate bir göz attım. Saat sabahın üçünü geçmiş ve benim uyumam gerekiyor. Uyumam lazım. Ne de olsa yarın işim var. Ama uyuyamıyorum. Telefonumu elime alıyorum, mesajlar, e-postalar, dikkatimi dağıtacak her şey arasında düşüncesizce geziniyorum. Ama hiçbir şey işe yaramıyor. Bu gece olmaz. Onun görüntüsünden kurtulamazken olmaz.

Sonunda parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor ve hiç düşünmeden arama çubuğuna onun adını yazıyorum.

Ella Williams.

Ne halt ediyorum ben?

Bilmiyorum. Onun kişisel bilgilerine bakmamam gerekiyor. O sadece bir stajyer. Sadece büyük gözleri ve büyük hayalleri olan bir çocuk. Ama sanki duramıyorum. Sonuçlara tıkladıkça aklım başımdan gidiyor.

Instagram sayfasıyla başlıyorum. Çok sayıda sanat eseri paylaşıyor -güzel eskizler, devam eden çalışmalarının resimleri- ama gözüme çarpan aile fotoğrafları oluyor. Birçoğunda babasının yanında duruyor, takım elbiseli uzun boylu bir adam. Aralarındaki ilişkide bir sıcaklık, içimde bir şeylerin burkulmasına neden olan bir tür zahmetsiz sevgi var.

Ella ailesi hakkında pek konuşmaz. Benimle konuşmaz. Görünüşe göre kimseye. Ama burada, bu resimlerde gerçeği görebiliyorum. Parası var. O sadece dünyada yolunu bulmaya çalışan yıldız gözlü bir stajyer değil. Hayır, Ella Williams sanat dünyasını tek bir telefonla değiştirebilecek birinin kızı.

Babasının adı James Williams, sanat endüstrisinde tanınmış bir isim. Daha derine iniyorum, parmaklarım artık daha hızlı hareket ediyor, karşı koyamıyorum. James Williams dünya çapında birçok galerinin sahibi ve adı sanat dünyasının en üst kademeleriyle eşanlı. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum.

Kaydırmayı bırakıp arkama yaslanıyorum, keşfin ağırlığı karnıma bir yumruk gibi çarpıyor.

Aklımın bir köşesini kemiren soruyu düşünmeden edemiyorum: *Ella gibi biri kendi galerisine sahip olabilecekken neden böyle bir galeride stajyerlik yapsın ki?*

Zeki, yetenekli, azimli. Babasının ona isteyebileceği her şeyi sağlayacak kadar parası ve bağlantıları var. Sanat dünyasında istediği her pozisyona sahip olabilir, bir galeri işletebilir ya da kendi galerisine sahip olabilir. Öyleyse neden burada, benim altımda, artık doğru düzgün göremediğim kadar net bir şekilde odağını kaybetmiş bir adamla çalışıyor?

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, hayal kırıklığı göğsümde kabarıyor.

Bana ihtiyacı yok. Burada kimseye ihtiyacı yok. Herhangi bir sanat sergisine girip dünyayı ayağına getirebilir. O zaman neden kendini bu duruma sokuyor?

Telefonuma bakıyorum, ekran Ella ve babasının dolu, mükemmel gülümsemeleri bana geri dönüyor. Bu her şeyi değiştirmeli. Bu beni durdurmalı, kendime uzaklaşmamı, işime odaklanmamı söylemeli.

Hayat. O benim gibi değil. Buraya ait değil. *Bizden biri* değil. O... bunun için *ok fazla*.

Ve yine de...

Ve yine de, o hala burada. Hâlâ masasında oturuyor, hâlâ kendini zorluyor, hâlâ her gün iŖe geliyor ve elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Neden?

Bilmek istiyorum. Bilmek zorundayım.

Ama iŖime odaklanmak yerine, telefonumu kapatıp uyumam gerektiği gibi uyumak yerine, kendimi daha fazlasını ararken buluyorum. Ailesinin gemiŖini daha derinlemesine araŖtırıyorum, babasının sanat koleksiyonları, sektördeki gemiŖi hakkında makaleler buluyorum. Hepsi orada, burada olmayı sememiŖ olsaydı sahip olabileceği hayatın cilalı, mkemmел bir resmi.

Yine de ilgimi çekti. Onunla ilgili, onlarla ilgili her ayrıntı.

Ella Williams, sanat kraliyetinin kızı.

Kendime engel olamıyorum. Onu internette araŖtırarak zaten çizgiyi aŖmıŖtım, ama Ŗimdi duramıyorum. Ailesinin mal varlığına, babasının Ŗirketine bakıyorum ve sonra daha derine iniyorum - Ella'nın kendisinden bahseden herhangi bir Ŗey arıyorum.

Ve iŖte orada.

Babasının 2018 yılında prestijli bir sanat dergisine verdiği röportajdan bir alıntı: *"Kızım Ella bu sektörün geleceği. Benimle alıŖacak, benden öğrenecek. Sanat yaratmak gibi bir arzusu yok. Onu kontrol edecek."*

Bu alıntı bile baŖına beni durdurmaya yeter.

Ella Williams, sanat yaratma arzusu yok.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, kafam hiçbir anlam ifade etmeyen dŖncelerle dönüyor. Ne yapıyorum ben böyle? Neden ona kadar takıntılıyım?

O burada, iŖini yapıyor. Ben de buradayım, benimkini yapıyorum. O sadece baŖka bir stajyer, dünyadaki yerini arayan baŖka bir ge sanatçı.

Ama içimden bir ses bunun o kadar basit olmadığını söylüyor. O farklı biri.

Ve kendimi ne kadar merak ettiğime, neden burada olduğunu anlamaya çalıştığıma ikna etmeye çalışsam da, gerçeği biliyorum.

Ona kafayı takmış durumdayım.

Ve bundan kaçamıyorum.

Uzun bir süre ekrana bakıyorum, düşüncelerimin ağırlığı üzerimde baskı yapıyor. Yatağa gitmeliyim. Telefonu kapatıp olanları unutmalıyım. Ama yapamıyorum. Henüz yapamam.

Çünkü içten içe Ella'yı düşünmeden biliyorum.

Ella

Ava'nın dairesinde sessiz bir akşam, içeri girip kapıyı kapatana ve onun mekanının tanıdıklığını içime çekene kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim türden bir akşam. Şehrin yumuşak uğultusu açık pencereden içeri süzülüyor ve taze kahve kokusu havada asılı duruyor. Kanepeye uzanmış, battaniyeye kıvrılmış, fincanımı yudumlarırken Ava karşımda oturuyor, bacaklarını sehpaye uzatmış.

"Ee," diyor kaşlarını kaldırarak. "Galeride işler gerçekten nasıl gidiyor? Bana sadece 'iyi' olduğunu söyleme, detayları istiyorum."

Gülüyorum, onun daha ilginç şeyler için zorlayacağını biliyorum. "Sorun değil, gerçekten. Yoğun, anlıyor musun? Tam da beklediğim gibi. Bir sürü görev, öğrenilecek bir sürü şey var. Margo harika biri. Bana gerçek sorumluluklar veriyor ki bu harika bir şey."

"Ya Simon?" Ava gözlerindeki o muzip parıltıyla eğilerek soruyor. "En sevdiğin huysuz akıl hocan nasıl?"

Kahveme doğru homurdanıyorum. "Hâlâ huysuz. Ve mesafeli. Ve konuşması imkansız. Sanırım havadan sudan konuşmaya alerjisi var."

Ava kıkırdıyor, hayal kırıklığımdan eğlendiği belli. "Yine de anlamıyorum. Yeteneklisin, azimlisin. Neden işleri bu kadar zorlaştırıyor? Senin bir değer olduğunu görmeli."

Derin bir nefes alıyorum, günlerdir onun hakkında düşündüğüm kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Bilmiyorum. Bazen beni bilerek uzaklaştırdığını düşünüyorum. Belki de yeteneksiz olduğumu düşünüyor. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Sanki beni *görmüyor* bile."

Ava'nın ifadesi yumuşuyor ve öne doğru eğiliyor, bakışları ciddi. "Ona ailenden bahsetmeyi hiç düşündün mü? Babanın kim olduğunu?"

Göğsümde bir düğümün sıkıldığını hissediyorum. Hayatımın bu kısmını her zaman gizli tutmaya çalıştım - galerideki hiç kimse babamın kim olduğunu bilmiyor ve bu şekilde kalmaya niyetliyim.

"Kimsenin bilmesini istemiyorum," diyorum çabucak, sesim gergin. "Bu dünyada kendi başıma başarılı olmak istiyorum, anlıyor musun? Babamın kim olduğu yüzünden değil."

Ava başını eğiyor, düşünceli bir ifadeyle beni inceliyor. "Anlıyorum. Kendini kanıtlamak istiyorsun, sadece eline bir şeyler tutuşturulmasını değil. Ama merak ediyorum, sence Simon biliyor mudur?"

Başımı sertçe sallıyorum, sorudan biraz daha fazla utanıyorum. "Sanmıyorum. Eğer bilseydi, bana ikinci kez bakacağını sanmıyorum. Bakmasını da istemiyorum. Ben kendi işimle, sanatımla görülmek istiyorum, soyadıyla değil. Ayrıca, babama kanıtlamam gereken bir şey var. O benim sanatıma inanmıyor."

Ava bir an sessiz kalıyor, parmakları ritmik bir şekilde kanepenin kolçağına vuruyor. Düşündüğünü, bir çözüm bulmaya ya da bana yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını biliyorum. Her zaman böyleydi - benim için bir şeyleri düzeltmek istiyordu.

"Haklısın. Yeteneğinle tanınmayı hak ediyorsun, kiminle akraba olduğunla değil," diyor sonunda. "Ama yine de sana neden bu kadar sert davrandığını anlamıyorum. Belki de ona karşı gardını biraz düşürmen gerekiyordur."

"Bilmiyorum. Belki de okuması zor biridir. Bazen bana bakmıyormuş gibi hissediyorum, anlıyor musun? Sanki orada değilmişim gibi yanımdan geçip gidiyor. Diğer zamanlarda ise onu bakarken yakalıyorum." Yüzümün kızardığını hissederek gergin bir şekilde gülüyorum.

"Sanki beni *inceliyor*, anlamaya çalışıyor ya da onun gibi bir şey. Bu... garip."

Ava'nın gözleri açılıyor. "Bakmak mı? Sana mı? Ella, bana Simon'ın gerçekten senden *hoşlandığını* mı söylüyorsun? Çünkü gördüğüm kadarıyla pek de 'gülümseyip flört edelim' tipine benzemiyor."

Simon etrafımdayken hissettiğim kafa karıştırıcı duyguları nasıl açıklayacağımı bilemediğimden dudağımı ısırıyorum. "Bilmiyorum. Benimle flört ettiğini söylemiyorum. Sadece... Bazen onu bana bakarken yakalıyorum ve bunu fark etmemek çok zor. Sonra da gerginleşiyorum ve bununla ne yapacağımı bilemiyorum. Bence o çekici, *gülünç derecede* çekici. Ama daha yaşlı ve çok *yoğun*. Onu anlamak çok zor."

Ava arkasına yaslanıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Tamam, ama gerçekçi olalım. Ona sıırıslıklam aşırıslı. Bunu görebiliyorum. Onun hakkında konuşmadan duramıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum, yine de dudaklarımda küçük, kontrol edilemez bir gülümseme var. "Hayır, değilim! Ben sadece... hayal kırıklığına uğradım, tamam mı? O çok zeki ve bu dünya hakkında her şeyi biliyor. Ve evet, yakışıklı ama o... imkansız. Benden hoşlanmadığına bile eminim. Hem de hiç."

Ava kaşlarını kaldırıyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor. "Oldukça emin misin? Yoksa *kesinlikle emin* misin? *Gerçekten* de seni sonsuza dek görmezden geleceğini düşünmüyorsun, değil mi? Yani, sen sadece... karşı konulmazsın, Ella."

Başımı sallıyorum, boynuma doğru süzülen kızarıklığı bastırmaya çalışıyorum. "Kes şunu. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Ava gülüyor, belli ki benimle alay etmekten hoşlanıyor. "Bence sadece zoru oynuyor. O *daha yaşlı*, değil mi? Belki de mesafeli ve profesyonel davranmaya çalışıyordur ama içten içe? Evet, bence sana karşı bir şeyler hissediyor."

Bu düşünce karşısında kalbimin çarpıntısına engel olamıyorum ama onu itiyorum. Simon'da beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama kendimi ona kaptıramam. İşim için buradayım, *onun* tarafından dikkatimin dağıtılması için değil.

Ben daha bir şey söyleyemeden Ava konuşmayı başka bir konuya kaydırıyor. "Kimmy'nin düğünü hakkında. Sen de gidiyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki öyleyim. Ben onun baş nedimesiyim," diyorum, kız kardeşimi düşündükçe sesim yumuşuyor. "Sadece... her şey çok hızlı geliyor. Detaylar, planlama, yetiştirmeye çalışıyorum. Ama hepsine değiyor. O çok mutlu."

Ava başını sallıyor, yüzü birden ciddileşiyor. "Onun için heyecanlı olduğunu biliyorum ama düşünmeden edemiyorum... gerçekten yalnız mı gideceksin? Yani, hadi ama, Kimmy'nin düğünü bu kadar büyük, güzel bir olay olacak ve sen orada *tek başına mı* olacaksın? Belki de yanına birini almalısın."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Biriyle çıkmak gibi mi?"

Ava rahatça omuz silkiyor. "Tabii. Neden olmasın? Simon'a sorabilirsin. İkiniz zaten birlikte çok zaman geçiriyorsunuz. O harika bir artı-bir olabilir."

Kalbim küt küt atarken donup kaldım. "Bekle... Ne? Ciddi misin sen? Simon'dan benimle düğüne gelmesini mi isteyeceğim?"

Ava gizli bir hazine bulmuş gibi sırtıyor. "Neden olmasın? Belli ki ondan hoşlanıyorsun. Belli ki o da senden hoşlanıyor. Bu mükemmel bir düzen. Onunla daha fazla zaman geçirirsin ve o da senin büyük bir davetteki 'eşin' olur. Düşünsene, takım elbise giymiş, ateşli ve düşünceli görünüyorsun. İkiniz de baş döndürücü olurdunuz."

Sinirle gülüyorum ve bu fikir bana imkânsız geliyor. "Ava, sen delisin. Bu... Bunu yapamam. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorum ve sen ona kız kardeşimin düğününde benimle çıkmasını mı teklif etmemi istiyorsun? Bu... Bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Ava daha yakına eğiliyor, sesi şakacı bir fısıltıya dönüşüyor. "Sorana kadar . En kötü ne olabilir ki?"

Uzun bir süre ona bakıyorum, bu fikir kafamın içinde dönüp duruyor. Simon'ın -benim *Simon*'ımın- bana profesyonel ya da mesafeli olmayan bir şekilde baktığını düşününce midemdeki çarpıntıyı inkâr edemiyorum. Sadece... ilgili. Hatta belki daha fazlası.

Tüm bunlara hazır olduğumdan emin değilim. Ama yine de karşı koyabileceğimden emin değilim.

"Tamam," diyorum sonunda, gözlerimi devirerek. "Bunu düşüneceğim. Ama söz vermiyorum."

Ava sırtıyor. "Sadece diyorum ki, eğer sen sormazsan ben soracağım." İnliyorum ve yastığımı ona fırlatıyorum.

"İnanılmazsın."

Ava onu kolayca yakalıyor, hâlâ sırtıyor. "Bir şey değil," diyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Kanepeye sırtımı yasladığımda zihnim koşturuyor. Simon'ı düğüne davet etmek nasıl bir şey olurdu ki? Yaşça büyük, mesafeli, hatta belki de ilgisiz. Ama belki de ilk hamleyi benim yapmamı bekliyordur. Ya da belki, sadece belki, o da benim hakkımda aynı şeyi düşünüyordur.

Bilemiyorum. Ama ne olsun, bu cehennem gibi bir yolculuk olacak.

Simon

Yorgunum. Saatlerce bilgisayar ekranına bakmaktan gözlerim yanıyor ve bitmek bilmeyen e-postalar yazmaktan ellerim ağrıyor. Bütün gün çalıştım ve şimdi, bu geç saatte, klimanın uğultusu dışında galeri sessiz. Huzurlu, neredeyse fazla huzurlu ve sessizlik için minnettar olmalıyım, ancak tek düşünebildiğim günlerdir midemin çukurunda biriken gerginlik.

Ella.

Aklımda, düşüncelerimde, uyanık olduğum her anımda o var. Onu her sanki beynim kısa devre yapıyor. Onu uzaklaştırmaya, işime odaklanmaya çalışıyorum ama bu imkansız. Ve şimdi ofisimde oturmuş, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, o yakınımdayken göğsümde oluşan çekimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ve sonra, kapı açılır.

İçeri adım atar, figürü kapı aralığında çerçevelenmiştir, varlığı aşikârdır.

"Simon?" Sesi yumuşak ve kararsız, sanki sözümü kesip kesmediğinden ya da kızıp kızmayacağımdan emin değil.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak yukarı bakıyorum. Elinde küçük bir kâğıt yığını tutuyor - büyük ihtimalle bir fatura. Sarı saçları omuzlarına dökülüyor ve aramızdaki gerilimin ağırlığına rağmen o kadar emin ve zarif duruşu kalbimin göğsümde daha yüksek sesle atmasına neden oluyor.

"Hey," diyor içeri girerken. "Gece için ayrılmadan önce bunları imzalaman gerekiyor."

İfademî nötr tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. Ama onunla ilgili her şey *çok fazla* - güzelliği, enerjisi, odanın sahibiymiş gibi odaya girmesi. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ama kaçamıyorum.

Yutkunuyorum ve masamın önüne doğru bir işaret yapıyorum. "Onları orada bırakabilirsin. İşim bitince imzalarım."

Ama gitmiyor. Bir an tereddüt ediyor, gözleri kapıya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Yanıma gelip kâğıtları masama yerleştirmesini izliyorum. Parmakları kısa bir an için yüzeyi sıyrıyor ve aklım gitmemesi gerektiğini bildiğim yerlere gidiyor.

Bunu yapmaya devam edemem. Ondan etkilenmiyormuşum gibi davranmaya devam edemem. Üzerimde bir çekim gücü var, kaçamadığım bir çekim gücü.

Ve sonra ne yaptığının farkına bile varmadan sözcüklerin ağzımdan çıktığını duyuyorum.

"Kapıyı kapat."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için bakışlarında bir tereddüt belirliyor. Ama sonra başını sallıyor, yavaşça kapıya doğru yürüyor ve kapıyı kapatıyor. Kapının kapanma sesi bir son gibi geliyor, sanki ikimizin de geri adım atamayacağı görünmez bir çizgiyi aşmışız gibi.

Masamdan kalkıyorum, zihnim hızla çalışıyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Bunu yapmamalıydım. Ayağa kalkmamalıydım, aramızdaki mesafeyi kapatmamalıydım. Ama yapıyorum.

Ona doğru yavaş bir adım atıyorum ve o donup kalıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. Hareket etmiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Ama gözlerinin nasıl açıldığını, vücudunun nasıl gerildiğini görüyorum, sanki bir şeyin yaklaştığını biliyormuş gibi

-Sanki bu anın diğerlerinden farklı olduğunu biliyormuş gibi.

Şimdi tam önünde duruyorum, çok yakın. Vücudundan yayılan ısıyı, havadaki elektrik gerilimini hissedebiliyorum. Kokusu - belli belirsiz vanilya ve daha sıcak, daha *canlı bir* şey gibi - beni çıldırtıyor.

"Simon?" Sesi ancak fısıltı kadar ama göğsümün sıkışmasına yetiyor.

Ona bakıyorum ve bu neredeyse çok fazla. Orada duruyor, o büyük, masum gözleriyle bana bakıyor tek yapmak istediğim eğilip onu öpmek. Aramızdaki mesafeyi silmek, koyduğum tüm kuralları silmek.

Ama yapamam.

Kontrolü kaybedemem.

Bir adım geri atıyorum ama sanki vücudum benimle savaşıyor. Vücudumdaki her kas onu yakınıma çekmek, dudaklarının tadına bakmak, her şeyi olurlarına bırakmak istiyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Bunu yapamayacağımı biliyorum. O bir stajyer. Öğrenmek, büyümek için burada ve onu bundan alıkoyan kişinin ben olmama izin veremem.

"Kim olduğunu biliyorum," diyorum, sesim kısık ve gergin. Kelimeler kaçıyor, uzun zamandır içimde tuttuğum bir itiraf. "Babanın kim olduğunu biliyorum."

Nefesi kesiliyor ve yüzünün solgunlaşmasını izliyorum. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Neden onunla yüzleşme, sırrını bildiğimi anlamasını sağlama ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum - onun sadece sanatsever bir stajyer değil, tüm galeriyi ve içindeki herkesi gözünü kırpmadan satın alabilecek bir adamın, *James Williams*ın kızı olduğunu biliyorum.

Ama bunu söylediğim an, çok geç olduğunu biliyorum. Geri alamayacağım bir çizgiyi geçtiğimi biliyorum.

Ella orada durmuş bana bakıyor, dudakları nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi aralanmış. "Sen... biliyor musun?"

Bunun ağırlığını üzerimde hissederek başımı sallıyorum. "Araştırmamı yaptım." Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıkıyor ama kendimi durduramıyorum. "Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Seni tanımayacağımı mı sandın? *Ella Williams*, sanat dünyasının en büyük isimlerinden birinin kızı?"

Gözleri titriyor ve ilk kez maskesinde bir çatlak görüyorum - bir anlık *kırılmalık, insanlık*.

"Kimsenin bilmesini istemedim," diye fısıldıyor, sesi hafifçe titriyor. "Bunu kendi başıma yapmak istedim. Babamın adı yüzünden değil. Farklı muamele görmek istemiyorum."

İçimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum, karanlık ve sahiplenici bir şey ve onu bastırmaya çalışıyorum. Onu incitmek istemiyorum. Onu küçük hissettirmek istemiyorum. Ama aynı zamanda, onun hakkında öğrendiğim gerçeği de görmezden gelemiyorum. O sadece saf bir stajyer değil. O güçlü biri. İsteddiği her şeye sahip olabilir, buna işim ve galerim de dahil. İsterse *bana* sahip olabilir.

Ona tekrar yaklaşıyorum, çok yaklaşıyorum, aramızdaki hava boğucu gelene kadar. Kalbim göğsümde çarpıyor. Aramızdaki gerilim dayanılmaz.

"Sen diğerleri gibi değilsin," diye mırıldanıyorum, sesim kısık. "Soyadın umurunda değilmiş gibi davranıyorsun ama seninle ilgili her şey *ayrıcalıklı* olduğunu haykırıyor. Kim olduğunu saklayabileceğini sanıyorsun ama ben bunu anlıyorum."

Titrek bir nefes alıyor ve orada donmuş bir şekilde dururken vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve her nefes alışında göğsünün nasıl inip kalktığını görebiliyorum.

Ve sonra oldu. Ona

uzandım.

Nedenini bilmiyorum. Nasıl olduğunu da bilmiyorum. Ama kendimi durduramadan elim yüzünü kavıyor, başparmağım yanağının kıvrımlarında geziniyor. O kadar yumuşak, o kadar güzel ki, bir anlığına neredeyse aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Neredeyse onu öpecektim.

Ama benim
yok.

Yapamam.

Sertçe geri çekiliyorum, kendimi sabitlemeye çalışırken göğsüm kabarıyor. Kontrolümü kaybedemem. Onunlayken olmaz. Bu şekilde olmaz.

"Git," diyorum, sesim gergin ve kısık. "Git. Yapamam. Ben bunu yapamam."

Ella'nın gözlerinde bir şey parlıyor; acı, şaşkınlık, belki biraz da öfke. Hiçbir şey söylemiyor, sadece dönüp kapıya doğru koşuyor. Kapıyı açıyor.

sonra koridora çıkmadan önce duraklar.

"İyi geceler Simon," diyor sessizce, sesi aramızdaki sessizliği bozuyor.

Uzaklaşırken arkasına bakmıyor ve ben odanın ortasında öylece kalakalıyorum, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki başka hiçbir şey duyamıyorum.

Durmalıydım. Ona asla dokunmamalıydım. Ama şimdi, geri dönebilir miyim bilmiyorum.

Kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Kontrolümü kaybediyorum. Ve hepsi onun yüzünden.

Ella Williams.

Uğruna çalıştığım her şeyi satın alabilecek bir adamın kızı... ve yine de buradayım, onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Ella

Galeride olanları düşünmeden .

Simon bana öyle bir baktı ki, sanki hakkımdaki her şeyi biliyordu, sanki etrafımda özenle inşa ettiğim tüm katmanları görebiliyordu. Yanağımı avuçladığında dokunuşunun tenimi yakması. Bana ne oldu bilmiyorum ama aramızdaki havada bir şeylerin değiştiğini hissettim. Ham bir şey, konuşulmamış bir şey. Sanki ikimiz de kontrol edemediğimiz bir şeyin kenarında duruyorduk, ama nedense, adım atmaya istekli olan tek kişi bendim.

Ama ben yapmadım.

Onu öpmedim. Her parçam rağmen daha fazla zorlamadım. Ve bana gitmemi söylediğinde, kendi yerime, başladığım yere geri gönderiliyormuşum gibi hissettim. Sanki yeterli değilmişim gibi.

Ama bu sadece Simon'la ilgili değil, değil mi? Sadece yanımdayken bana hissettirdikleri, onu düşünmeden duramamamla ilgili değil. Burada daha büyük bir resim var, yıllardır kaçındığım bir şey.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ava'nın dairesine giriyorum, hâlâ kafamda o sahneyi canlandırıyorum. Çoktan kanepeye oturmuş, telefonunda gezinirken izlediği akılsız bir programla televizyon titriyor. Yanına oturduğumda başını kaldırıp bakmıyor bile.

"Ee, günün nasıl geçti?" diye soruyor rahatça, gözleri hala ekranda sabit.

"Olaylı," diyorum, koltuğa yaslanıp tavana bakarak. Simon'ın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum ve bu beni çıldırtıyor. "Buna inanamazsın."

Ava kaşlarını abartılı bir şekilde kaldırarak bana bakıyor. "Dinliyorum."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçirdim. "Simon'la tekrar karşılaştım. Ofisinde. Bir fatura bıraktım ve biz... bir an yaşadık."

Ava dik oturuyor, birden ilgisini çekiyor. "Bir an mı? Ne tür bir an?"

"Öyle değil," diyorum çabucak, ama sıcaklığın ensemden yukarı tırmandığını hissedebiliyorum. "Durum biraz karışık. O benim kim olduğumu biliyor. Babamın kim olduğunu biliyor."

Ava'nın gözleri açılıyor. "Bekle. Yani senin şey olduğunu biliyor... *Ella Williams? James Williams'ın kızı?*"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Evet. Biliyor. Biraz araştırma yaptığını söyledi. Ve düşündüm ki... şey, bu çok berbat bir durum. Çok mesafeliydi ve öğrendiğinde daha kötü olacağını düşündüm, ama o... pek bir şey söylemedi. Bana sadece hayal kırıklığına uğramış gibi baktı ve ben ne yapacağımı bilemedim. Gitmek istedim. Oradan çıkıp gitmek istedim ama onun yerine orada öylece durdum. Ve yanağıma dokunduğunda, düşündüm ki. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Ava'nın ifadesi yumuşuyor ama uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Sanırım söylediklerimin ağırlığını içine sindirmeye çalışıyor. Sonunda öne doğru eğilip dikkatle bana bakıyor.

"Tamam, Simon senin kim olduğunu biliyor. Ama bu senin daha az sanatçı olduğun anlamına gelmez, Ella. Sen yeteneklisin. Bunu onaylaması için ona ihtiyacın yok. Bunu onaylaması için kimseye ihtiyacın yok."

"Biliyorum," diyorum, sesim gergin. "Biliyorum Ava. Ama anlamıyorsun. Babam başaracağımı düşünmüyor. Sanatla vaktimi boşa harcadığımı düşünüyor. Bana bir galeri vermeyi, beni işin iş tarafına itmeyi tercih ederdi. Ama ben bunu istemiyorum. Kendi başıma yapmak istiyorum. Kendi başıma *yapacağım*. Ama... ya Simon bana yardım edebilirse?"

Ava başını yana eğiyor, belli ki ilgisini çekmiş. "Nasıl yardım edeceğim?"

"Şey, babam..." Duraksıyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Kız kardeşim Kimmy'ye çok destek oldu, onu hep cesaretlendirdi, hep durdu. Sanırım nişanlı olduğu için. Birini buldu. Ama konu ben olunca? Bana inanmıyor. Ama belki... eğer ona bu konuda ciddi olduğumu, bunu kendi başıma yapabileceğimi gösterebilirim... belki bu onu . Belki sadece onun *zengin kızı* olmadığımı, kendim olduğumu ."

Söylediklerimi düşünürken Ava'nın gözleri kısılıyor. "Bekle. Yani Simon'ın erkek arkadaşımış gibi davranabileceğini mi söylüyorsun? Babanın, onun adıyla yaşayan şımarık bir çocuk olmadığını düşünmesini sağlamak için mi?"

Umut ve inançsızlığın garip bir karışımını hissederek başımı sallıyorum. "Evet. Kesinlikle. Simon Kimmy'nin düğününde erkek arkadaşımış gibi davranırsa -gerçekmiş gibi gösterebilirsek- babamı ciddi olduğuma ikna etmek için mükemmel bir yol olabilir. Bu mükemmel bir fırsat. Babam bunu sorgulamaz, çünkü benim... bağımsız olduğumu görür. Onun ayak izlerini takip etmediğimi, her şeyi bana vermesini beklemediğimi. Kendi geleceğimi inşa ettiğimi görecektir."

Ava'nın sırtışı yüzüne yayılıyor ve bunun nereye şimdiden anlayabiliyorum. "Babanın yakasından düşmek için Simon'ı *sahte erkek arkadaşın* olarak kullanmak istiyorsun. Dahice. Kesinlikle dahice. Üstelik düğünde de yanında olacak. Mükemmel bir tuzak gibi."

"Bilmiyorum," diyorum, fikrin ağırlığı üzerime çökmeye başlıyor. "Yani, Simon'ın bunu kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyorum. O... şey, o Simon. Kimse için rol yapacak bir tip değil. Benden bu şekilde hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorum. Ama mesele şu ki, eğer bunu denemezsem, babam beni zorlamaya devam edecek ve asla kendimi kendi başıma kanıtlama şansım olmayacak."

"Haklısın. Ayrıca bence Simon'ı hafife alıyorsun. Neyin tehlikede olduğunu görürse, eminim o da katılacaktır. Yani, hadi ama. Düğün mü? Bedava yemek? Bu adam bir davetiye için *ölüyor* olmalı."

Kendime rağmen gülüyorum. "Mesele bu değil. Onu kullandığımı düşünmesini istemiyorum."

Ava bana sırtıyor. "Ella, onu *kesinlikle* kullanıyorsun. Ve o da sana kesinlikle yardım edecek. Ama bu iyi bir amaç için, değil mi? Babanın yanıldığını kanıtla, herkese gerekenlere sahip olduğunu göster ve belki... sadece belki, Simon senin onun dünyasında oynamaya çalışan zengin bir çocuk olmadığını anlamaya başlar."

Tereddüt ediyorum, kalbim şimdi daha hızlı atıyor. "Ama... ya yeterli olmazsa? Ya işe yaramazsa?"

Ava bir kaşını kaldırıyor, ifadesi daha da ciddileşiyor. "O zaman bir yolunu bulursun. Ama denemeden bilemezsin. Ayrıca, Simon kabul ederse, belki bu ikinize de aranızda gerçekten neler olup bittiğini anlama şansı verir."

Dudağımı çiğniyorum, düşüncelerim yarışıyor. Bu gerçekten işe yarayabilir miydi? Simon gerçekten de babamın yakamdan düşmesini sağlayacak, kendi başımın çaresine bakabileceğimi kanıtlayacak anahtar olabilir mi? Ve işe yarasa bile, bu Simon ve benim için ne anlama geliyor? Bir ilişkimiz varmış gibi davranırsak *gerçekten* ne olur?

Öğrenmek emin değilim. Ama belki de başka seçeneğim yoktur.

"Tamam," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. ". Ona soracağım."

Ava sırtıyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Yola geleceğini biliyordum. Sana söylüyorum, bu işe yarayacak. Ve işe yaradığında, babana -ve Simon'a- bu sanat meselesinde ne kadar ciddi olduğunu göstermek için mükemmel bir fırsatın olacak."

Sertçe yutkunuyorum, hâlâ emin değilim ama şimdi geri adım atamayacağımı biliyorum. Eğer babama onun kızından daha fazlası olduğumu kanıtlamak istiyorsam, eğer kendi başıma başarmak istiyorsam, bu benim tek şansım olabilir.

Ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremem.

"Tamam," diyorum tekrar, bu sefer kendimden biraz daha emin bir şekilde. "Yapacağım. Simon'dan sahte erkek arkadaşım olmasını isteyeceğim."

Ava'nın sırtışı genişliyor. "Şimdi düşünüyorsun. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, yapmak üzere olduğum şeyin ağırlığını hissediyorum. Düğüne az bir zaman kalmıştı ve her şey değişmek üzereydi.

Buna hazır olsam da olmasam da.

Simon

Ertesi sabah işe gömüldüm. Bir saat içinde bir toplantım, sonuçlandırmam gereken bir sergi ve başka birinin üstesinden gelmesi bir hafta sürecek bir e-posta yığını var. Ama idare etmeyi öğrendim. Bu benim iyi olduğum bir kaos türü. Bundan zevk alıyorum. Odaklanmış. Düzenli. Müstakil. Ben hep böyle çalıştım. Ve işe yaradı.

Ama sonra o içeri
girdi. Ella.

Ofisime adımını attı ve her şey değişti. Onu gördüğüm an, dünyanın geri kalanı arka planda kayboluyor. Sabahtan beri kaçıyorum, başımı öne eğip işime odaklanmaya çalışıyorum ama daha o bir şey söylemeden varlığını hissedebiliyorum. Aurası, gözlerindeki o kıvılcım, hareket ediş biçimi, sanki yetkili o değilmiş gibi. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama her parçamın fark ettiğini inkar edemem.

"Simon," diyor, sesi her zamankinden daha yumuşak. Önümdeki kâğıtlara bakıyorum, kapının girişinde duruyor, ellerini önünde kavuşturmuş. Neredeyse... gergin görünüyor.

Kalemimi yere bıraktım, göğsümde garip bir sızı hissettim. "Ella," diyorum, sesim alçak ve sabit. "Ne oldu?"

İçeri bir adım atıyor ve fark edilmeyecek kadar ince bir hareketle kapıyı arkasından kapatıyor. Sıradan bir sohbet için burada değil. Bunu söyleyebilirim. Bir şey

bugün aramızdaki havada bir farklılık var.

"Özür dilemek istedim," diyor, gözleri benimkilerle tam olarak buluşmuyor. "Dün gece için. Bana ne oldu bilmiyorum ama işleri garipleştirmek istememiştim. Ben istemedim. Bilmiyorum, seni rahatsız etmek falan istemedim."

Kalbim küt küt atıyor ve suçluluk duygusundan kendimi alamıyorum. Ama bundan daha fazlası var. Dün gece beni neyin etkilediğini çok iyi biliyorum. Onun yüzünden.

O her yerde, her zaman. Ondan kaçamıyorum; gülüşünden, konuşma şeklinden, bana bakışından. Onun varlığı zihnimin her köşesini işgal ediyor ve ondan kurtulamadığım için kendimden nefret ediyorum.

"Özür dileme," diyorum sesim kısık bir şekilde. "Böyle davranmamalıydım. I... Ne olduğunu bilmiyorum. Haddimi aşım. Senin alanına daha fazla saygı göstermeliydim."

Duymam gerekenin sadece onun özrü olmadığını söylemek istiyorum. Ona çizgiyi aşan ben olduğumu söylemeliyim. Son birkaç gündür onun hakkında düşündüğüm her şeyin profesyonellikten çok uzak olduğunu, her şeyi mahvetmemiş olmamın bir mucize olduğunu.

Ama yapamam. Yapamam.

Sandalyemde kayıyorum, birden kendimi çok sıcak hissediyorum. "Ben... Ben sadece işleri yoluna koymak istiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama ne gerekiyorsa yaparım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa-"

Sözümü kesiyor, sesi beklediğimden daha kendinden emin. "Aslında, Simon, ben bir şeye ihtiyacım var."

Donup kalıyorum, aklım başımdan gidiyor. Adımı söyleme şekli göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. Her zamanki gibi yumuşak ve kıbar bir tonda değil. Şimdi daha sert, daha kararlı bir ses tonu var. Masama yaklaşıyor ve parfümünün kokusunu alabiliyorum; belli belirsiz ama inkar edilemez bir şekilde *onun* kokusu.

Kendimi toparlamaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Ne oldu?" Sesimde bir merak belirtisiyle soruyorum.

Ella bir an duraksıyor, sanki söyleyeceklerini tartıyormuş gibi. Sonra bana bakıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla benimkilerle buluşuyor.

"Erkek arkadaşımış gibi davranmana ihtiyacım var," diyor, kelimeler şaşırtıcı bir netlikle çıkıyor.

Gözlerimi kırıştırıp az önce söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "Ne?" Onu doğru duyduğumu bildiğim halde idare ediyorum. Sadece nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Hiç tereddüt etmeden ileri atılıyor. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama beni dinleyin. Kız kardeşim Kimmy önümüzdeki hafta sonu evleniyor ve babam da orada olacak. Ona hayatım konusunda ciddi olduğumu göstermeliyim. Onun sandığı gibi şımarık bir çocuk olmadığımı. Ve eğer *gerçek* bir erkek arkadaşım gelirse - ayakları yere basan, beni *önemseyen* biri - bu onu kendi başıma ayakta durabileceğime ikna edebilir."

Sandalyemde arkama yaslanıp sözlerini yavaşça değerlendirdim. Bunu beklemiyordum. Milyon yıl geçse de beklemezdim. Ella-Ella *Williams*, sanat dünyasının en güçlü adamlarından birinin kızı- benden erkek arkadaşı gibi davranmamı mı istiyor? Bu delilik. Yine de, bunu söyleme biçiminde, gözlerinin benimkilerden ayrılmamasında, ciddi olup olmadığını merak etmeme neden olan bir şey var.

"Erkek arkadaşınmışım gibi davranmamı mı istiyorsun?" Durumu anlamaya çalışarak tekrar ediyorum.

Başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Evet. Bu düğüne yalnız gitmek istemiyorum Simon. Babamın beni *gerçek* bir partnerim olmadan gördüğünde hayal kırıklığıyla uğraşmak istemiyorum. Kolay yolu seçmem için beni zorluyor.

-Galerilerinden birini devralmak için. Bana inanmıyor, Simon. Sanatıma değil. Ne de tutkuma. Ama ona hayatım konusunda ciddi olduğumu gösterirsem, belki sonunda beni kendi dünyasına sokmaya çalışmaktan vazgeçer."

Yutkunuyorum, zihnim binlerce farklı düşünceyle yarışıyor. Onun erkek arkadaşımış gibi davranma fikri... çok saçma. *Tehlikeli*. Başkasının aile dramına karışacak tipte biri değilim. Bunun için çok yaşıyım. Çok yorgunum.

Ve yine de...

Yine de, ne kadar çok evet demek istediğimi düşünmeden edemiyorum. Ona ne kadar yardım etmek istediğimi. Neden bilmiyorum ama Ella'da bir şeyler var.

-Onun kararlılığı, karşımda durup benden hayatının bir parçası olmamı istemesi, evet dememi sağlıyor.

Kalbimi yavaşlamaya zorlayarak derin bir nefes alıyorum. Bu delilik. Bu *çok* çılgınca. Ama aynı zamanda sözlerinin ağırlığını, planın ağırlığını hissediyorum. Her zaman durumu kontrol eden ben olmuşumdur ama şu anda Ella beni kendi dünyasına çekiyor. Beni bir karar vermeye zorluyor.

"Erkek arkadaşın olmamı istiyorsun, ha?" Yavaşça söylüyorum, onu dikkatle izliyorum. "O zaman bazı temel kurallar koymamız gerekiyor."

Başını eğip bir kaşını kaldırıyor. "Temel kurallar mı?"

Başımı salladım. "Evet. Bu bir *iş* anlaşması, Ella. Bunun ne olduğu ve ne olmadığı konusunda ikimizin de net olduğundan emin olmamız gerekecek. Öncelikle, *gerçek* duygular yok. Bu bir gösteri. Babanı ciddi bir ilişki içinde olduğunuza ikna edeceğiz, hepsi bu. Drama yok, komplikasyon yok. Eğer bunu yapıyorsak, *benim* şartlarımla yapacağız."

Bir an düşünceli görünüyor ama sonra başını sallıyor, ifadesi sabit. "Katılıyorum. Gerçek duygular yok. Bu tamamen babamın yararı için. Ama gerçek gibi görünmeli. Onun önünde bir çift gibi davranmamız gerekecek ama kapalı kapılar ardında bundan fazlası olmayacak."

Onun saçma yaklaşımına kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Öpüşmek yok. Dokunmak yok. O çizgiyi geçmeyeceğim. Biz gerçek bir çift değiliz ve olmadığım bir şeymiş gibi davranmayacağım."

Tekrar başını sallıyor, biraz fazla hızlı ama dudaklarında bir gülümsemenin izini görebiliyorum. "Anlaştık. Öpüşmek yok. Başka şeyler yok. Sadece beni yalnız bırakmayan bir aile için rol yapan iki kişi."

"Kesinlikle." Ani bir enerji dalgası hissederek ayağa kalkıyorum. "Ve bir şey daha Ella. Eğer bunu yapacaksak, ne onu yapacaksın. Plana sadık kalacaksın, drama yok, sürpriz yok. Anladın mı?"

Bana bakıyor, gözleri artık ciddi. "."

Uzun bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. İkimiz de orada durmuş birbirimizi ölçüp biçiyorduk, ikimizin de daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmak üzere olduğumuzu biliyorduk.

"Sen delisin," diyorum sonunda, sessizliği bozarak.

Gülümsüyor, gözleri muzip bir şeyle parlıyor. "Burada deli olan ben değilim."

Sırıtiyorum, kalbim biraz daha hızlı atıyor. "O zaman sanırım seni düğünde göreceğim, 'kız arkadaşım'."

Bir kaşını kaldırıyor. "Uslu dursan iyi edersin, *erkek arkadaş*."

Ofisimden çıkarken, kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor, bir an orada duruyorum, zihnim hala yarışıyor. Bu sadece sahte bir ilişki değil. Bu tehlikeli bir şey. Ve ben buna hazır mıyım bilmiyorum.

Ama nedense umursamıyorum.

Ella

Tatil köyüne olan yolculuk olması gerekenden daha uzun geliyor. Belki de Simon'a bu kadar yakın olmaya alışık olmadığım içindir. Ya da belki de tüm bu durum düşündüğümünden çok daha gerçekçi gelmeye başladığı içindir.

Gerginim. Bunu göğsümün sıkışmasından, ellerimin elbisemin etekleriyle kıpırdanmayı bırakmamasından hissedebiliyorum. Bir arada tutabileceğimi düşünmüştüm; arabaya binip yola çıktığımızda iyi olacağımı sanmıştım. Ama hayır. Simon'a bu kadar yakın olmak, tüm ailemin önünde bir ilişkimiz varmış gibi davranmak üzere olduğumuzu bilmek, zihnimin daireler çizmesine neden oluyor.

Ava'nın dün geceki sözleri kafamda dönüp duruyor. *Öpüşmeme kuralını kabul ettiğin için delisin sen. Deliyim. Bunu yapmak istediğine emin misin?*

Ve o haklı, ben deliyim. Ama şimdi vazgeçemezdim. Bu, babama kendi başıma bir şeyler yapabileceğimi, sadece onun servetinin gölgesinde yaşamadığımı gösterme şansım. Ayrıca Simon bunu gerçekleştirmeme yardım edecek mükemmel bir insan. Gerektiğinde çekici olabiliyor, nasıl sohbet edileceğini biliyor ve onu görmezden gelmeyi zorlaştıran sessiz bir özgüvene sahip. Ayrıca gülünç derecede yakışıklı ve yanımda olması kesinlikle babamın beni farklı bir gözle görmesini sağlayacak. Ayrıca sanat camiasında saygın bir sanatçı.

Simon'a bakıyorum, sanki tüm bu durumdan hiç etkilenmemiş gibi sakin ve bir ifadeyle arabayı sürüyor. Üzerinde bir

Lacivert takım elbise, sanki düğüne değil de bir toplantıya gidiyormuş gibi zahmetsizce bir araya getirilmiş görünüyor. Bu sırada ben burada oturmuş, gergin ve kendimi sorguluyorum.

"Gergin görünüyorsun," diyor Simon, sesi alçak ve sabit, arabadaki sessizliği kesiyor.

Ne kadar anlayışlı olduğunu görünce irkilerek ona baktım. Saklamaya çalışmıyordum ama her şey yolundaymış gibi davranarak oldukça iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum. Görünüşe göre, değilmişim.

"İyiyim," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Sadece... olacak her şeyi düşünüyorum."

Simon başını hafifçe çevirip bana bakıyor, gözleri yola dönmenden önce bir an için benimkileri yakalıyor. "Bu sadece bir düğün, Ella. Fazla düşünmene gerek yok. Sadece plana sadık kal."

Başımı sallıyorum ama omuzlarımdaki gerginliği atamıyorum. Planımız. *Mutlu bir çift gibi davranmak, babamı sadece onun adıyla yaşamadığıma ikna etmek.* Kulağa yeterince basit geliyor. Ama düşündükçe her şeyin ne kadar karışabileceğini daha iyi anlıyorum. Ya babam öğrenirse? Ya Simon ve ben bir hata yaparsak ve bunun sadece bir oyun olduğunu ortaya çıkaracak bir şey yaparsak?

"Gergin misin?" Konuşmayı kendimden uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum.

Simon tereddüt bile etmez. "Hayır. Ben iyiyim. Ailenle ilgilenmesi gereken kişi sensin. Ben sadece rolümü oynamak için buradayım."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. "Doğru. Sen sadece rolünü oynamak için buradasın."

Kelimeler beni beklediğimden farklı etkiledi. O haklı, elbette. Bu bir iş anlaşması, başka bir şey değil. Ama... Simon'ın bunu söyleme şekli, bu kadar kesin, sanki duygularını bölümlere ayırmak ve sadece *işi yapmak* onun için kolaymış gibi... bu biraz korkutucu. Bunu nasıl yapıyor? Özellikle benim yanımda nasıl bu kadar sakin ve soğukkanlı kalabiliyor?

Sessizlik aramızda uzanıyor, kalın ve ağır, ama buna aldırımıyorum. Lastiklerin altındaki yolun uğultusu garip bir şekilde rahatlatıcı ve derin bir nefes alıyorum

nefes alıyorum, kendimi dengelemeye çalışıyorum.

Simon aniden, "Bana aileden bahset," diyerek gerginliği bozdu. "Kız kardeşin Kimmy'nin düğününden bahsetmiştin... Bana ondan bahset."

Başımı hafifçe çevirip ona bakıyorum, soru karşısında şaşırıyorum. Simon'ın elindeki göreve daha fazla odaklanacağını, aile dinamiklerimi öğrenmeye çalışmayacağını düşünmüştüm. Ama yine de, belki de sadece işini yapıyor - erkek arkadaş rolünü oynuyor, beni tanıyormuş gibi *davranabilmek* için ayrıntıları öğreniyor.

"Kardeşim Kimmy her zaman tüm ilgiyi üzerine toplayan kişi olmuştur," diyorum sesimdeki acıyı bastırmaya çalışarak. "O mükemmel biri. Muhteşem, çekici ve hayatta ne istediğini her zaman çok iyi biliyor. Evleniyor. Mark, üniversitede tanıştığı bir adamla. Altın çocuk gibi bir şey, anlıyor musun? Sevilen, başarılı, her şeyiyle." Hafifçe gülüyorum ama tam olarak eğlendiğim söylenemez. "Konu ona gelince kendimi hep biraz gölgede hissettim. Ailem onu seviyor elbette. Ama bir de ben varım. Ailenin sanatsever, 'vahşi çocuğu'."

Simon'a bakıyorum, beni ciddiye mi alıyor yoksa sadece laf olsun diye mi konuşuyor emin değilim. İlk başta bir şey söylemiyor, sadece bilgiyi işliyormuş gibi başını sallıyor.

"Yeterince ilgi görmediğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi düşünceli.

Başımı salladım. "Babamdan değil, hayır. Her zaman galerileriyle o kadar meşguldü ki ne yaptığımı fark edemedi. Her zaman onun izinden gitmemi, onun işlerinden birini devralmamı, belki de kendi işimi kurmamı istedi. Ama ben... Ben bunu istemiyorum. İşleri kendi bildiğim gibi yapmak istiyorum. Ama o bunu anlamıyor. Bu yüzden hep kendimi kanıtlamak zorunda kaldım. Ona, herkese."

Simon'ın gözleri tekrar bana kayıyor ve bu sefer orada bir şey var - profesyonel meraktan daha fazlası. Bir anlayış titreşimi, hatta belki biraz hayranlık.

"Doğru olanı yapıyorsun," diyor, sesi alçak ve sabit. "Herkes ne yaptığınızı anlamıyor, ama silahlarınıza sadık kalmalısınız. Sanat gerçek bir kariyerdir. Bunu her gün kanıtlıyorsun."

Başımı sallıyorum, bir yanım bunun sadece oynadığı rol olduğunu bilse de sözleri için minnettarım. Yine de, göstermelik bile olsa *birinin* -herhangi birinin- seçimlerimi onayladığını duymak güzel.

Birkaç dakika daha sessizlik içinde yol alıyoruz ve sinirlerimin biraz olsun yatışmaya başladığını hissedebiliyorum. Ama sonra, tam kendimi kontrol altına aldığımı düşünürken, Simon tekrar konuşuyor.

"Peki ya annen?" diye soruyor. "O biri?"

Bir an için bunu düşündüm. "Annem... karmaşık biri. Sanatımı her zaman daha çok destekledi ama o bile babamın benim için istediği hayatı neden kabul etmediğimi hiçbir zaman tam olarak anlayamadı. O da benim gibi biraz hayalperest. Ama bazen onun arka planda kalmaktan, babamın liderlik etmesine izin vermekten daha memnun olduğunu hissediyorum."

"Bunun sinir bozucu olduğunu tahmin edebiliyorum," diyor Simon ve bu sefer gerçekten dinlediğini anlayabiliyorum.

"Öyle," diye itiraf ediyorum. "Ama ben buna alışkınım. Kendi ailemde kendimi hep dışlanmış hissettim. Beni sevmelerine rağmen, beni gerçekten *görmüyorlar*. Beni anlamıyorlar, anlaşılacak istediğim şekilde değil."

Simon'a bakıyorum ve bir an için beni anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Acaba o da beni ailemin görmesini istediğim gibi görüyor mu?

Ama bu düşünceyi çabucak bir kenara itiyorum. Burada olma

sebebimiz bu değil. Bir rol oynamak için buradayız.

Babamı ikna etmek için buradayız, ona sadece onun adıyla yaşamadığımı, kendi başıma ayakta durabildiğimi göstermek için.

"İyi olacaksın," diyor Simon, sesi birden yumuşuyor. "Sen halledersin. Yardım etmek için buradayım, unuttun mu?"

Başımı sallıyorum, bu yolculuğa başladığımızda hissettiğimden biraz daha hafif hissediyorum. Belki de bunu söyleme şeklinden dolayıdır - o kadar gerçekçi ki, sanki rolünü çoktan üstlenmiş gibi. Ya da belki de uzun zamandır ilk kez bu konuda yalnız olmadığımı hissettiğim içindir.

Bir peri masalından fırlamış gibi uzakta yükselen tatil köyü görünür. Geniş araziler, parıldayan havuzlar, görkemli giriş

-Her şey çok büyük görünüyor. Ama bunun hayal ettiğimden çok daha karmaşık bir şeyin başlangıcı olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Simon arabayı kenara çekiyor ve ben birden aramızdaki yakınlığın farkına varıyorum. Gergin değildi. Hem de hiç. Ama ben gerginim. Gerginim, ne olacağından, bu planın işe yarayıp yaramayacağından ya da büyük bir hata yapıp yapmadığımdan emin değilim.

Ama park edip motoru kapatırken eğilip bana bakıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Bu işte yalnız değilsin," diyor sessizce. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Başımı sallıyorum, içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Belki sinirden. Ya da belki Simon'ın haklı olduğu gerçeğidir - o burada ve ailemle tek başıma yüzleşmek zorunda değilim.

Bir an için tüm bunların söylediğimiz kadar sahte olup olmayacağını merak ediyorum. Ama bu düşünce kısa sürdü. Fazla düşünmeyi göze alamam.

Sadece hafta sonunu atlatmam gerekiyor.

Simon yanımdayken.

Simon

Tatil köyüne yanaşıyoruz ve arabayı park ederken Ella'ya kendimi alamıyorum. Yolun büyük bölümünde sessizdi, düşüncelere dalmıştı ve bunu anlıyordum. Bu konuda gergin olduğunu biliyorum, ailesi için yaptığımız tüm bu gösteri konusunda. Ama orada başka bir şey daha var - görmezden gelmemi imkânsız kılan bir şey.

koltukta oturuş şekli, ışığın saçlarına vuruşu, sessiz bir yoğunlukla parıldıyor gibi görünmesi. Bana her yaklaştığında bunu hissediyorum. Aramızdaki gerilim -söylenmemiş ama inkar edilemez- kopmaya hazır bir fırtına gibi havada asılı kalıyor.

Motoru durdurup kapıyı açıyorum ve tesisin önüne çıkıyorum. Burası devasa bir yer. Filmlerde gördüğünüz türden lüks, geniş bir malikane. Büyük giriş yüksek sütunlarla çerçevelenmiş ve taş patikalar mükemmel bakımlı bahçeler boyunca dolanıyor. Avlunun ortasında devasa bir fıskiye var, ortasından çağlayan suyun sesi havayı dolduruyor. Nefes kesici, neredeyse ezici ve girişe doğru yürürken, Ella'nın ailesinin neden bu zenginlik ve ayrıcalık dünyasında bu kadar yerleşik olduğunu görebiliyorum.

Arabanın onun tarafına geçip kapıyı onun için açıyorum. Dışarı çıktığında, giydiği elbisenin kıvrımlarını doğru yerlerden nasıl sardığını fark etmeden edemiyorum - teniyle güzel bir kontrast oluşturan zengin bir lacivertin yumuşak, dökümlü kumaşı. Her zaman göz kamaştırıcıdır ama şu anda onda farklı bir şeyler var. Belki de kendini taşıma şeklinden kaynaklanıyordur,

Sanki sadece zengin bir iş adamının kızı değil de dünyayı ele geçirmeye hazır biriymiş gibi.

Bana bakıyor, gözleri benimkilerde adını koyamadığım bir şey arıyor. "Teşekkürler," diyor usulca, girişe doğru ilerlerken yanımdan geçip gidiyor.

Onu takip ederken göğsümde bir sarsıntı hissetmekten kendimi alamıyorum, aramızdaki yakınlık odaklanmamı zorlaştırıyor. Ama şimdi bunun dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Ailesiyle tanışmak üzereyken olmaz.

Girişe yaklaştığımızda, Ella'nın ailesinin büyük çift kapının yanında durduğunu fark ediyorum. Babası James Williams, uzun boylu ve heybetli, baktığı herkesi tartıyormuş gibi görünen bir bakışa sahip. Annesi Madge, onun yanında duruyor ve onun statüsündeki birinden beklediğim tipik zarafeti yayıyor. Bir de kız kardeşi Kimmy var, heyecandan gözleri parlıyor, nişanlısı Mark yanında, başarılı ve yakışıklı bir nişanlı gibi görünüyor.

Ella bana kısa bir süre bakıyor, yüzü solgun. Gergin olduğunu anlayabiliyorum, ama sırtını dikleştiriyor, bir nefes alıyor ve bana hızlı, güven verici bir gülümseme veriyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Başımı sallıyorum, yüz ifadem nötr. "Arkadayım."

Bununla birlikte, öne doğru bir adım atıyor ve ben de onu takip ediyorum.

Biz yaklaşırken Ella'nın babasının yüz ifadesi okunmuyor ama yüzünde bir soğukluk, içgüdüsel olarak duruşumu düzeltmeme neden olan bir keskinlik var. Daha önce de güçlü adamlarla uğraşmıştım ama James Williams'la ilgili bir şey içimde küçük bir rahatsızlık dalgası yaratıyor.

"Vay, vay, vay," diyor James, sesi yumuşak ve kontrollü. "Ella, görüyorum ki... bir misafir getirmişsin." Bana üstünkörü bir bakış atıyor, gözleri bir mülkü değerlendirir gibi beni tarıyor.

Ella gülümsüyor, biraz sert ama yine de sıcak. "Baba, bu Simon, erkek arkadaşım. Simon, bu babam James, annem Madge ve kız kardeşim Kimmy."

"Memnun oldum," diyorum elimi uzatarak. James'in burada olma fikrimden pek heyecanlanmadığını söyleyebilirim ama elimi sıkıca kavıyor. Madge kibarca gülümsüyor, gözleri sıcak ama hesaplı ve Kimmy coşkuyla el sallıyor.

"Siz Simon Weber misiniz? Çalışmalarını gördüm. Harika fırça darbelerin var."

Başımı sallıyorum, iltifattan mutlu oluyorum. "Teşekkür ederim, efendim," diyorum, saygılı bir erkek arkadaş gibi davranmaya çalışarak.

Madge ellerini birbirine kenetleyerek, "Çalışmalarınıza bayılıyorum," diyor. "Bence sen bir dahisin."

Bir baş daha salla. "Teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve James çoktan kızını incelemeye geri dönmüş, muhtemelen ikimizin nasıl çift olmayı başardığını merak ediyor.

"Ve sen çıkıyorsun?" James burnunun ucuyla kızına bakarken soruyor.

Ella'nın koluna sarılıyorum. "Peki, büyük gün ne zaman?" Gerginliği azaltmaya çalışarak soruyorum.

"Yarın," diyor Kimmy, heyecandan neredeyse zıplayarak. "Kutlamak için hepimiz hafta sonu burada kalacağız. Her şey mükemmel olacak."

Başımı sallayıp Ella'ya bakıyorum. Şu an için kendini toparlıyor gibi görünüyor ama üzerindeki endişeyi hissedebiliyorum. Bunun ne kadarının göstermelik olduğunu ve ne kadarının yıllarca babasına kendini kanıtlamaya çalışmanın ağırlığı olduğunu merak ediyorum.

"İçeri gelin," diyor James, büyük çift kapıyı işaret ederek. "Odana yerleşebilirsin, sonra da akşam yemeği yeriz."

İçeri girerken Ella'nın eli benimkine değiyor ve bir anlığına aramızdaki gerilimin arttığını hissediyorum. Arabadan indiğimizden beri bakışlarımı kaçırıyor ve hâlâ paylaştığımız anı düşündüğünü söyleyebilirim.

Tesisin içi dışından daha da etkileyicidir. Büyük avizelerle süslü yüksek tavanlı fuaye oldukça geniştir. Zeminler cilalı mermerdir ve duvarlar portreler ve heykellerle kaplıdır.

bir sanat müzesine aitmiş gibi görünüyorlar. Buradaki her şey zenginlik, bolluk ve geleneği haykırıyor.

Ella beni fuayeden geçirip büyük merdivenden yukarı çıkarıyor.

"İkinci katta kalacağız," diyor, sesi biraz gergin. "Annemle babamın odasına yakın."

Başımı sallıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu tür bir lükse alışık değilim. Etrafımda para vardı ama burası... başka bir seviyede.

İkinci kata ulaştığımızda, pelüş halılı ve duvarlarında tablolar asılı uzun bir koridora adım atıyoruz. Işık yumuşak, neredeyse fazla mükemmel. Buradaki her şey sizi küçük hissettirmek için tasarlanmış, her şeyin ihtişamına kıyasla önemsiz.

Ella bir kapının önünde durdu, açtı ve önce benim girmeme izin verdi.

Oda muhteşem. Çok büyük değil ama beş yıldızlı bir otelde olduğunuzu hissettirecek kadar büyük. Yatak kocaman, bembeyaz çarşaflarla kaplı ve ayak ucunda derin lacivert bir örtü var. Pencere kenarında pelüş koltuklar ve küçük bir masanın bulunduğu bir oturma alanı var. Cam bir duvarla ayrılmış odaya açık banyoda duşakabin ve büyük bir küvet bulunmaktadır. Tesisin geniş arazisinin manzarası nefes kesici ve kendimi her şeyi içine çekerken buluyorum, kendime rağmen etkileniyorum.

Sonra yatağa baktım. Tek

yatağa.

Odada ikinci bir yatak yok. Sadece bir tane.

Ella bunu benimle aynı anda fark etmiş gibi görünüyor. Boğazını temizliyor, yüzü kızarmış bir halde odaya göz gezdiriyor. "Bu... beklediğim gibi değildi," diye mırıldanıyor, tam olarak bana bakmadan.

Kaşımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey," diye başladı, "ayrı odalarımız olacağı izlenimine kapılmıştım. Ama bu-" yatağı işaret ediyor "-bu tek yatak, Simon. *Çiftimiz* için bir yatak."

Kendimi tutamayıp kıkırdıyorum ama rahatsız olduğu da belli oluyor. "Sanırım bu biraz garip oldu."

Ella yatağın kenarına oturuyor, ellerini pürüzsüz örtülerin üzerinde gezdiriyor, belli ki bir sonraki adımda ne yapacağından emin değil. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim: ailemin aynı yatağı paylaşmamızı beklemesi mi, yoksa numara yaptığımızı anlamaları mı?"

Ona doğru yürüyorum, şifonyere yaslanıyorum. "Sadece bir hafta sonu için, Ella. Bunu başatabiliriz. Sadece unutma, bu gösteri için."

Başını sallıyor ama hâlâ tedirgin olduğunu söyleyebilirim. Tüm bu durum onu düşündüğünden daha fazla rahatsız ediyor.

"Sanırım hazırlanmalıyız," diyor sonunda, ayağa kalkarak. "Akşam yemeği muhtemelen birazdan başlayacak ve geç kalmak istemeyiz."

Başımı sallıyorum, onun banyoya gidişini izliyorum, aramızdaki gerginlik hâlâ devam ediyor. Ama kapıyı arkasından kapattığında, durumun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Tüm bu olanlar -oynadığımız tüm bu maskaralık- planı yaptığımızda görüldüğü kadar kolay değil.

Ella çok güzel. Güçlü, kararlı ve birçok yönden ona hayranım. Ama bu mu? Erkek arkadaşıymış gibi davranmak? Bu çok tehlikeli.

Ama yine de çekip gidemiyorum. Bundan sonra ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ella

Akşam yemeği hazır olmadığım bir performans gibi geliyor.

Simon ve ben büyük yemek salonuna girdiğimizde yan yana duruyoruz, ailem çoktan uzun, cilalı masanın etrafında toplanmış. Yukarıdaki avizeler ortama yumuşak bir parıltı yayıyor ve havayı alçak bir sohbet uğultusu dolduruyor, ama her şey çok gürültülü geliyor. Çok parlak. Her an bir rol, babam için, ailem için, onları gerçek olduğumuza inandırmak için bir gösteri.

Masaya doğru ilerlerken elini hafifçe sırtıma koyan Simon'a bakıyorum. Her zamanki gibi sakin, duruşu mükemmel, ifadesi okunmuyor. Sanki buraya aitmiş, bunu yüzlerce kez yapmış gibi görünüyor. Bu arada ben soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, sinirlerim her fırsatta bana ihanet etmekle tehdit ediyor. Kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyorum, avuçlarım biraz fazla terli.

Masaya vardığımızda babam şarap kadehinden başını kaldırıp bakıyor. İfadesi kıbar bir kayıtsızlığa dönüşmeden önce yüzünde ufak bir tanıma titreşimi beliriyor. Tam olarak gülümsemiyor ama bakışlarında çok iyi tanıdığım bir tür değerlendirme var. Bana yönelteceği sorulara karşı kendimi hazırlıyorum.

"Ah, Ella, Simon," diyor babam, sesi yumuşak ve kontrollü. "İkinizi de görmek güzel. Oturun, oturun. Kimmy bana ilişkiniz hakkında her şeyi anlattı." Bir duraksıyor, gözleri aramızda gidip geliyor.

Daha çok incelemeye benzeyen bir merakla. "Tekrar soruyorum, siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Simon'ın elinin beni nazikçe yanındaki sandalyeye yönlendirdiğini hissedebiliyorum ve o da hiçbir şeyi kaçırmıyor. Önce o oturuyor, sonra bana bakıyor, gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor. Aramızdaki söylenmemiş sözleri neredeyse duyabiliyorum - bunu mahvetme. Rolünü oyna.

Bir nefes alıyorum ve prova ettiğimiz hikâyeye başlıyorum. "Birkaç hafta önce galeri aracılığıyla tanıştık. Hemen anlaştık. Doğal geldi sanırım."

Simon başını sallıyor ve zahmetsizce söze giriyor. "Evet, sadece bağlandık. Karmaşık bir şey değildi. İkimiz de ne hakkında olduğumuzu anlayan, aynı güdüye, aynı değerlere sahip birini arıyorduk."

Babamın bakışlarının yoğunlaştığını hissedebiliyorum. "Hmm. Birbirinizi bu kadar kolay bulmanız ne kadar da uygun. Simon gibi bir adamla senin gibi bir kadının yolları her gün kesişmiyor."

Sesinde midemi bulandıran bir şüphecilik var. Ona çıkışmak, bunun dikkatle planlanmış bir anlaşma olmadığını söylemek istiyorum. Ama yapamam. Bunu riske atamam.

Simon her zamanki gibi bunu anlıyor. Hafifçe eğilir, sesi rahattır. "Ella ve ben birbirimize uyduk çünkü ikimiz de aynı şeyleri istiyoruz. Bu kadar basit."

Babam ikna olmuş görünmüyor. "Anlıyorum." Gözleri bir kez daha aramızda geziniyor, bizi ölçüp biçiyor. "Peki siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Bu iş yorucu olmaya başladı. Gülümsememi sıkı tutuyor, sesimi sabit kalmaya zorluyorum. "Dediğim gibi birkaç hafta. Uzun değil, ama biz... ciddiyiz."

Masaya derin bir sessizlik çöküyor ve babamın bakışları Simon'a takılıp kalıyor, herhangi bir şüphe belirtisi arıyor. Daha fazla dayanabileceğimden emin değilim. Çılgılık atmak, ona bu rolü oynamaktan ne kadar nefret ettiğimi söylemek istiyorum. Ona bunun sadece onu etkilemekle ilgili olmadığını, benimle ilgili olduğunu, sonunda kendi başıma ayakta durduğumu göstermek istiyorum. Ama yapamıyorum.

"Peki," diyor babam, sandalyesinde arkasına yaslanarak, gözleri hafifçe kısılıyor, "planların tam olarak nedir Simon? Nasıl bir geleceğin var?"

Ella'yı düşündün mü?"

Simon'ın elinin sırtımdan uyluğuma doğru hareket ettiğini hissediyorum, dokunuşu elbisemin kumaşında şaşırtıcı derecede sıcak. İnce bir hareket ama fark edilmiyor değil. Ne benim tarafımdan, ne de babam tarafından.

Simon'ın duruşu her zamanki gibi kendinden emin. "Dürüst olmak gerekirse, hayatımı paylaşacağım doğru kişiyi bulmaya odaklanmış durumdayım."

Babam tatmin olmuş görünmüyor. Simon'a bakıyor, gözleri hesap yapıyor, onu anlamaya çalışıyor. "Doğru. Ne istediğini bilen bir adam. Kulağa... umut verici geliyor."

Hâlâ yemediği çok açık. Ama şimdi bunun için endişelenemem. Herkes bizi bu kadar yakından izlerken olmaz.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" Simon konuşmayı bizden uzaklaştırarak soruyor. Küçük bir şey ama işe yarıyor. Kimmy yaklaşan düğünü hakkında konuşmaya hevesli bir şekilde söze giriyor, ben de rahatlamaya çalışıyorum ama babamın bakışlarının ağırlığı hâlâ omuzlarımda.

Yemek olaysız geçse de babamın hâlâ bizi ölçüp biçtiği, her hareketimizi izlediği hissinden kurtulamıyorum. Tabaklar kaldırılıp sohbet hafta sonu yapılacaklara kayınca babam sandalyesinde arkasına yaslanıp Simon'a son bir kez bakıyor.

"Biliyor musunuz, ikiniz çok yakışıklı bir çift olmuşsunuz," diyor, sesi yumuşak ama delici. "Ella'nın sonunda kendisine uygun birini bulmasına sevindim."

Sözleri ters bir iltifat gibi geliyor ama yutkunuyorum. Simon sadece gülümsüyor, yüz ifadesi hiç değişmemiş.

Gülümsemeye zorluyorum ve Simon'a bakıyorum ama kalbim göğsümde çarpıyor. Her şey çok fazla. Çok fazla soru, çok fazla inceleme ve tüm bunların gerçek olduğunu hissettirmek için ezici bir baskı.

Yemek biterken Simon ayağa kalkıp bana elini uzatıyor. Elini tutuyorum, dokunuşundaki sıcaklık beni biraz şaşırtıyor. Onun yanımdayken bu kadar rahat olmam garip. O yanımdayken, eli sırtımdayken, varlığı güven vericiyken rol yapmak ne kadar kolay.

Kapıya doğru ilerliyoruz, aile hala kendi konuşmalarına dalmış durumda ve bir an için geceyi atlatmış olabileceğimi düşünüyorum. Ama sonra, koridora ulaştığımızda, içimden bir şey kopuyor.

Hiç düşünmeden Simon'a dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor. Aramızdaki sıcaklık görmezden gelinemeyecek kadar fazla ve o anda herkese bir şey kanıtlamak istiyorum. Ona. Kendime.

Onu gömleğinin yakasından tutup kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Öpüşme ani oldu. Vahşi. Çiğ. İçinde hiç yumuşaklık yok; sadece bir sıcaklık, bir istek, sonunda bir şeylerin kontrolünü elime almışım gibi bir his var. Dudakları benimkilere karşı sıcak, elleri belime doğru ilerleyip beni kendine çekerken nefesi benimkilere karışıyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama duramıyorum.

Öpücük derinleşiyor ve diğer her şey arka planda kayboluyor. Ailenin gürültüsü, herkesten aldığımızı bildiğim bakışlar, hepsi kayboluyor. Şu anda var olan tek şey Simon'ın dudaklarının, bedeninin benimkine yaptığı baskı, elinin enseme sıkışması.

Daha önce hiç öpüşmemiştim. Tereddüt yok, ikinci bir tahmin yok. Sıcak, sahiplenici, sanki çok uzun zamandır bu anı bekliyormuşuz gibi.

Ve sonra, başladığı kadar çabuk biter.

Geri çekiliyorum, nefesim kısa aralıklarla geliyor, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki Simon'ın duyabileceğinden eminim. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, parmaklarım hâlâ gömleğini kavıyor. Kocaman gözlerle bana bakıyor, dudakları öpüşmeden dolayı hafifçe şişmiş.

Bir an için hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Tüm bunlar çok fazla ve çok hızlıysa.

Ama Simon uzaklaşmıyor. Korkmuş görünmüyor.

Onun yerine tekrar eğiliyor, dudakları bir kez daha benimkilere değiyor. Öpücük bu sefer daha yavaş, daha kasıtlı ve geri çekildiğinde gözleri karanlık ve ateşli.

"Sen delisin," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sert.

Gülümsüyorum, kalbim hâlâ hızlı atıyor. "Biliyorum."

Odamıza geri dönerken, aramızda bir kıvılcım hissetmeden edemiyorum, yeni yakılmış ve ölmeyi reddeden bir ateş. Ben çizgiyi aştım, o da öyle. Ama bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum.

Odaya girdiğimizde, nefesimi tutmaya çalışarak, dokunuşunun hissinden kurtulmaya çalışarak pencereye doğru ilerliyorum. Ama Simon beni takip ediyor, eli nazıkçe koluma dayanıyor.

"O çizgiyi aşmak istememiştim," diyorum, sesim sakın ve özür dileyici.

Yaklaşıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bu bir hata değildi," diyor usulca, dudakları tekrar benimkilere çarpmadan önce, bu sefer daha yoğun, daha amaçlı.

Ve o anda fark ettim ki artık geri dönüş yok.

Simon

Onu öpmeyi bırakmalıyım. Çekip gitmeliyim. Bu *lanet* odayı hemen terk etmeliyim. Ama yapamam. Şimdi olmaz.

Şimdi onun tadına baktım.

Sanki bir lanet gevşedi ve bir arzu dalgası üzerime çöktü. Hayatım boyunca hiç bu kadar azgın olmamıştım. Bu dünyada geçirdiğim kırk iki yıl boyunca hiç kimseyi onu istediğim kadar çok istememiştim. *Gerek yok.*

Kendimi azgın hormonlarını kontrol edemeyen bir ergen gibi hissediyorum. "Senin içinde çok derinlerde olmam gerekiyor," diyorum ona.

Gözleri kocaman açılmış bir halde kendini itiyor. "Ben... Ben, umm, hiç..." yüzümdeki şaşkınlığı fark edince kelimeleri uçup gidiyor.

"Bakire misin?" İnanamayarak sordum. Benden çok daha genç olduğunu biliyorum ama bakire olduğunu düşünmemiştim.

"Bu iyi mi?" diye soruyor bana, sikilebilir dudaklarını uzatarak.

İç çekiyorum, bakire olduğu için üzüldüğümünden değil. Aslında tam tersi. Bu beni daha da tahrik ediyor. Ona ilk dokunanın ben olacağım gerçeği, sahip olduğumu bilmediğim bir sahiplenmeyle hırlamama neden oluyor. "Sorun değil. Çok güzelsin ve sana dokunan ilk erkek olmak istiyorum."

"Olmanı istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Ama ne kadar çok istesem de, bu gece seninle seks yapmayacağım."

"Yapmayacak mısın?" İri mavi gözleri beni sorguluyor.

Yanağında bir parmak izi bırakıyorum. "Oh, kesinlikle bütün gece seninle oynayacağım, ama seks yok."

"Neden?" Suratını asıyor ve bu çok sevimli.

Sikim sertleşiyor ve dürüst olmak gerekirse bunu kendime neden yaptığımı bilmiyorum. Neden sadece onu becermiyorum ve ilk kez onun tatlı amını hissetmiyorum. "Çünkü hazır olduğundan emin olmalıyım. Bu siki kaldıracabileceğinden."

"Çok ıslandım."

Dudaklarımı yalıyorum, ıslaklığını tatmayı her şeyden çok istiyorum. "Benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun, küçük kız?"

Uzun kirpiklerini bana fırlatıyor. "Denemek isterim."

Bu sözler üzerine onu bir kez daha öpüyorum ve öpüşmeyi aceleye getirecek kadar derinleştiriyorum. Tutkulu. Çaresiz. Onun içine ihtiyacım var ama onu incitmek istemiyorum.

Onu yatağa götürüyorum. "Giysilerini çıkar. Yatağa, şimdi." Ona sırtıyorum ve o da bana geniş bir gülümseme veriyor.

"Bu kadar kontrollü olmana bayılıyorum. Çok talepkârsın."

"Henüz hiçbir şey görmedin. Şimdi beni bekletme."

Elbisesini hızla çıkarırken gözleri açılıyor. Yatağa tırmanırken "Oh," diye fısıldıyor. Sütyeni ve külotu hala üzerinde ve kurallarına uyduğu için onu cezalandırmalı mıyım yoksa o kumaş parçalarını mükemmel vücudundan çıkarabildiği için sevinmeli miyim emin değilim.

Ben doğuştan güzelliği seven bir sanatçıyım ama yataktaki Ella'dan daha güzel bir şey yok, saçları dağılmış, sıkı vücudu sütyen ve külot takımının arkasına gizlenmiş. *Bu tarif edilemez.*

Kendi kıyafetlerimi giymek için acele etmiyorum, gözlerimin onda kalmasına izin veriyorum. O kadar tatlı ki. Siyah boxer külotumdan başka bir şey giymediğimde

Elimi kumaşın üzerinden aletimin çıkıntısının üzerinde gezdiriyorum, ben gezdirdikçe daha da sertleşiyor. "Görmek istediğin bu mu?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet, lütfen, Simon."

Başparmaklarımı külotumun kemerine geçirip indiriyorum ve sikimi serbest bırakıyorum.

Sıkı bir nefes çekiyor. "Aman..." diye fısıldıyor. Dolgun alt dudağını ısırıyor, bu hareket sertleşmiş sikimi daha da sertleştiriyor. Granit gibi.

"Bunların hepsi senin için küçük kız," diyorum ona, yaklaşıyorum, yaklaşırken sikimi . Yatağın kenarına çıkıyorum, ayak bileğinden tutup onu kendime yaklaşıtıyorum. "Büyüleyicisin, Ella."

Bir eliyle saçını karıştırıyor, bir tutamı uzun parmağının etrafında döndürüyor. "Sen de öylesin." Bakışları elimdeki kalın alete kayıyor.

"Bu tatlı amcığı daha önce kimseye yalattın mı?" Başını

iki yana sallıyor. "Hayır."

Dudaklarımı yalıyorum, boğazımın arkasından bir hırıltı geliyor. "Kahretsin, ilk olacağımı bilmek beni hayal edebileceğinden çok daha fazla tahrik ediyor."

Gülümsüyor. "Daha önce kimse bana dokunmamıştı."

"Güzel." Pelüş halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküp vücudunu yatağın kenarına çekiyorum.

Parmaklarımı külotunun kemerine geçiriyorum ve uzun bacaklarından aşağı kaydırarak yere düşmesine izin veriyorum. Ella'nın önümdeki amını ilk görüşümde tamamen unutuluyorlar. Pembenin güzelliği onu tanımlamanın bir yolu. Bir diğeri de ıslak ve sadece benim için damlıyor olabilir.

Onu daha yakına çekiyorum, en çok istediğim yere ulaşabilmek için kalçalarını daha da açıyorum. Dilimi ıslaklığında gezdiriyorum, kokusuna bayılıyorum. Tadı baharat ve güzel olan her şey gibi. Klitorisine odaklanmadan önce ıslaklığını kucaklıyorum. Dişlerimin arasına aldığımnda neredeyse yataktan fark ediyorum.

Ben onun sıcak tenini emmeye ve kemirmeye devam ederken elleri saçlarımın arasında uçuşuyor.

"Oh, Simon. Bu öyle hissettiriyor ki..." bir parmağımı onun kaygan sıcağına soktuğumda sözleri uçup gidiyor. "İnanılmaz. Aman Tanrım," diye sesleniyor.

Üzerinde çalışmaya devam ediyorum, parmağım dar deliğine giriyor. "Siktir, çok darsın." Ona bakıyorum. Nefes kesiciydi. Parmağımı daha derine sokarken ağzı mükemmel bir 'o' oluşturuyor. "Benim için göğüslerinle oyna."

Dediğimi yapıyor, meme uçlarını baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırıyor. "Böyle mi?"

"Aynen böyle, bebeğim. Ben seni boşaltırken onlarla oynamaya devam et." Vücudunu kendi kişisel bez bebeğim gibi hareket ettiriyorum, dizini büküyorum, böylece daha iyi bir açı elde edebiliyorum. Klitorisini ağzıma alıyorum ve o da yüzüme binmeye başlıyor.

"Oh evet. Simon, evet."

Adımı duymaya bayılıyorum ve üzerime boşalmaya çok yakın olduğunu biliyorum. Sikim o kadar sert ki acı veriyor ve onun küçük amını bir an önce sikmem gerekiyor. Onunla ağırdan alabilecek miyim bilmiyorum. Böyle bir kontrolüm olduğundan bile emin değilim.

Bir parmağımı daha amına sokuyorum, sikimi tutmadan önce onu genişletmeye çalışıyorum. Kahretsin, onun içinde bu kadar derin olmayı düşünürken neredeyse bilincimi kaybediyorum. Ne kadar iyi hissedecek. Ne kadar sıkı olacak.

Fuuuuck.

Ben ıslaklığını okşamaya devam ederken o da yüzümü okşuyor. Yukarı bakıyorum, gözleri kapalı ve duruyorum. Yavaşça gözlerini açıyor ve o uzun, seksi kirpiklerini bana fırlatıyor.

"Neden durdun?"

"Seni yerken bana bakmanı istiyorum. Gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum." Klitorisini hafifçe ısıırıyorum ve dudaklarını muhteşem bir gülümseme süslüyor.

"Tamam," diye fısıldıyor, dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "Seni izleyeceğim." "Seni izleyeceğim, ne?"

"Sana göz kulak olurum, Simon?"

Başımı sallıyorum, bunu yaparken dilimin klitorisi boyunca sürüklenmesine izin veriyorum. "Hayır, yatak odasında bana baba diyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Baba mı?" diye tekrarlıyor, ince kaşları yukarı kalkıyor. " hoşuma gitti."

Kalçasına bir tokat atıyorum. "Tabii ki hoşlanıyorsun. Nedenini bilmek ister misin?"

Alt dudağını ısırarak başını sallıyor. "Evet," nefes alıyor.

"Çünkü sen çok yaramaz bir kızsın. Yatak odasında bir babaya ihtiyacı olan türden bir kızsın. Seninle ilgilenecek birine ihtiyaç bir kızsın. Bunu istiyorsun, değil mi?"

Tekrar başını sallıyor. "Evet, baba."

Bana böyle seslendiğini duymak, zaten sert olan sikime bir enerji dalgası gönderiyor ve onu acı verici hale getiriyor. Sikimi onun tatlı amına sokup bütün gece boyunca onu sikmem gerekiyor ama önce... onun orgazm olması lazım.

Çok kötü.

Nefes nefese kalıp '*Baba*' diye inleyene kadar onu emmeye, kemirmeye ve parmaklamaya devam ediyorum ve onun zevk almasını izlemekten neredeyse boşalıyordum. "İşte bu kadar. Her yerime boşal, bebeğim. Kahretsin, Ella, çok güzelsin."

Beni izliyor. Her şeyimi. Kalçalarını gıcırdatırken gözleri hiç şaşmıyor. "Çok yaklaştım *baba*," diye sesleniyor odanın içinde.

Tam olarak boşaldığı anı biliyorum. Vücudunun kasıldığını hissedebiliyorum. Bacakları başımı sıkıca kavrayarak beni yerimde tutuyor. Onun çözülüşünü izlemek için biraz yukarı bakıyorum.

Bu çok muhteşem. Gözleri sıkıca kapanıyor, usulca küfrederken başı geriye düşüyor.

"Aç şu bacaklarını benim için," diyorum, yatakta yükselip vücudunun üzerinde pozisyon alıyorum. Onu becermek için sabırsızlanıyorum. Buna şimdi ihtiyacım var.

Hayatım boyunca sikim hiç bu kadar sert olmamıştı.

Dediğimi yapıyor ve ben de sikimi onun girişine doğru iterek orgazmının sikimi kaplamasına izin veriyorum.

"Sen çok iyi bir kızsın. Dilimin her yerine boşaldın. Parmağımın her yerine." Parmağımı kaldırıp dudaklarının arasından geçiriyorum ki kendi tadına bakabilsin.

Açılıyor, parmağımı ağzına alıyor ve bakışlarımız buluşuyor. *O kadar güzel ki.*

"Tadını , değil mi?" Başını sallıyor. "Evet, baba."

Parmağımı ağzından çekiyorum, ondan son bir kez tatmak istiyorum. "Çok güzel." Aletimin başını onun davetkâr amına sokuyorum. Çok fazla değil. Mümkün olduğunca yavaş girmeye çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız.

Kendini çok iyi hissediyor.

"İyi bir küçük kız gibi aletimi al."

"Ah," diye inliyor. "Bu çok büyük."

Bir elimi sarı saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Şşş, bunu halledebilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Koca bir kız gibi sikimi kaldırabileceğini düşünmeseydim seni şu anda sikmeye kalkmazdım. Sen babanın büyük kızı mısın?"

Başını sallıyor, alt dudağını dişlerinin arasında emiyor. "Evet, baba. Ben ."

"Seninle gurur duyuyorum." Biraz daha derine itiyorum, prezervatif ya da başka bir şey hakkında endişelenmiyorum bile. Eğer hamile kalırsa, bu bir lütuf olur. Bu düşünceyi düşünmeye başladım. Ella benim çocuğuma hamile. Karnı, özel bir şey yaratmak için DNA'larımızın birbirine karışmasıyla şişmiş. Bu düşünce beni tahrik ediyor.

Bu kadını istiyorum. *Her zaman.*

Ben bir santim daha sokarken bacaklarını daha geniş açıyor. Henüz sikimin kalın başını tamamen içine sokmamıştım bile ve şimdiden yüzü acıyla sıkışmıştı.

"Nefes al," diyorum ona, azıcık çekerek. "Nefes almalısın, bebeğim. Acıyor mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, sadece dolu hissediyorum. Çok dolu."

Sikimi daha derine itiyorum. "Bu güzel bir his, bebeğim. Seni sikimle dolduruyorum. Benimle dolu olmanı istiyorum. Beni günlerce hissetmeni istiyorum."

Tırnakları sırtımın derisine batıyor ve bu beni çılgına çeviriyor. Onu övmeyi seviyorum, yavaşça itmeye devam ederken horozumu ne kadar iyi idare ettiğini söylüyorum. Santim santim.

"Neredeyse sonuna kadar girdim," diyorum ona. "Senin üzerindeki kontrolümü kaybetmeye çok yakınım bebeğim. Benim sikim için yaratılmış bir amın var. *Siktir*." Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O kadar sıkı ki.

Dirençle karşılaşıyorum ve kızlık zarına ulaştığımı fark edince göğsüm ısınıyor.

"Nefes al. Bekaretini alacağım ve bu biraz acıtabilir." Gözleri büyüdü.

"Sana güveniyorum, baba."

Bariyeri aşmaya çalışırken kelimeler göğsümde komik bir etki yaratıyor. *Siktir, o benim*. "İyi misin?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet, baba. Artık üzerimdeki kontrolünü kaybedebilirsin."

Güzel mavi gözlerine bakıyorum, sikimi biraz dışarı çekip tekrar içine sokuyorum. "Ne? Kontrolümü kaybetmeyeceğim." Kontrolünü asla kaybetmeyen bir adam olmakla her zaman gurur duymuşumdur. Bu beni insan yapan şey.

Vahşi bir hayvan değil.

Kalçalarını yukarı doğru sallıyor ve gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor. "Yaparsan sorun değil."

"Lanet olsun, küçük kız. Seni incitmek istemiyorum. Hayatımda hiç kontrolümü kaybetmemiştim."

Gülümsüyor. "Yap , becer beni baba. Kontrolünü bana bırak."

Onu incitmediğimden emin olmak için bu sefer biraz daha sert sallıyorum. O sadece daha geniş gülümsüyor.

"Gördün mü, ben büyük bir kızım baba. Başa ."

Bir kolumu omzuna doluyorum, diğer elim kalçasına giriyor. Başımı eğip kulağının kabuğuna dayıyorum. "Durmam için yalvarmanı sağlayacağım."

"Asla," diye gülüyor. "Asla durmanı istemiyorum. Şimdi sik beni, baba. Bir sürtük gibi becer beni."

Lanet olsun. Bu kadın zaten asla vazgeçmeyi planlamadığım bir şey. Sikimi çekiyorum, sahip olduğumu bilmediğim bir güçle ona geri çarpıyorum. Ve sonra ona tutunuyorum, onu becermeye devam ederken ağzım açık kalıyor. Onu yatağın içine doğru beceriyorum, bu hissin beni tüketmesine izin verirken zihnim neredeyse kararıyor.

"Bu amcığın sahibi benim. Sen benim küçük

sürtüğüksün, değil mi?" "Evet, baba, ahhh."

"Aynen öyle. Sen benim küçük *sürtüğüksün*. Bu amcığı seviyorum."

Sikişmeye devam ettim, bu küçük kızı unutulana kadar becerdim.

Aletimin etrafında bir kez daha boşalıyor ama ben farkına bile varamıyorum çünkü o kadar ileri gitmişim ki onu vahşi bir canavar gibi beceriyorum.

"Simon, ahh, geliyorum," diye bağıyor odanın sessizliğinde.

Hızla arkasından takip ediyorum, son saniyede çekip döllerimi porselen teninin her yerine boşaltıyorum. "Her yerinde döllerim varken çok güzel görünüyorsun."

Bedenlerimiz sakinleştikten sonra, onu temizlemek için tuvalete gidiyorum. Bir el bezi çıkarıp onu temizledikten sonra yorganın arasına kayarak onu vücuduma doğru çekiyorum.

Ve ona tutunuyorum, çünkü bunun elimden kaçmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorum.

Ella

İçeri girdiğimde güneş yemek odasının yüksek pencerelerinden zar zor görünüyor ve sabahın erken saatlerinin yumuşak ışıltısı büyük yemek odasında süzülüyor. Erken saatlerde burası sessiz, düğün hazırlığı fırtınası başlamadan önceki sakinlik. Masalar bembeyaz nevresimlerle donatılmış ve hafif bir caz müziğinin hafif uğultusu gümüş takımların şingirtisi ve çoktan oturmuş konukların mırıltılarıyla karışarak mekânı dolduruyor.

Ailemi odanın ortasına yakın bir yerde görüyorum ve Simon'ı onlarla birlikte otururken gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Düğmeli bir gömlek ve pantolon giymiş, her zamanki gibi inanılmaz yakışıklı görünüyor. Onu burada, tamamen normal bir şeymiş gibi ailemle birlikte otururken görmek beni heyecanlandırıyor.

Masaya doğru ilerlerken içime bir sıcaklık yayıldığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Dün gece... dün gece kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şeydi. Simon'ın bana sarılışı, dokunuşu, sevişmemiz, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Bütün sabah bunu düşündüm, her anı kafamda tekrar tekrar canlandırdım, vücudunun benimkine karşı verdiği his, beni o kadar yoğun bir şekilde öpmesi, sanki doyamıyormuş gibi.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, bana nasıl baktığını hatırlıyorum - gözleri arzu ve başka bir şeyle karanlıktı, yüzleşmeye hazır olduğumdan emin olmadığım daha derin bir şey. Ama o anda, ben

Bakım. Tek düşünebildiğim bunun ne kadar doğru bir his olduğuydu. Onun kollarında olmanın ne kadar doğal olduğuydu.

"Günaydın tatlım," diye sıcak bir gülümsemeyle selamlıyor beni annem, ben yanındaki koltuğa kayarken. Gözleri Simon'a ve sonra tekrar bana kayıyor. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun? Umarım iyi uyumuşsundur?"

Gülümsüyorum, ensemden beliren ani kızarıklığı gizlemeye çalışıyorum. "Ben iyiyim anne. Her şey yolunda." Simon'a bakıyorum, bir an için göz göze geliyoruz ve karnımda kelebeklerin uçuştüğünü hissediyorum.

Kimmy bana bilmiş bir bakış atarak, "Ella'nın bugün keyfi yerinde gibi görünüyor," diye takılıyor. Gözlerimi deviriyorum, utanmış gibi yapıyorum ama içimde bir sıcaklığın yayıldığını hissediyorum.

"Oldukça geç bir gece geçirdik," diye itiraf ediyorum, sesim yumuşak.

Kimmy sırtıyor, çözdiğünü sandığı şeyden keyif aldığı belli. "Sanırım ne tür bir 'geç gece' geçirdiğini biliyorum, ama merak etme, sırrın benimle güvende." Göz kırıyor, ben de başımı sallayarak gülüyorum. Kızarmaya başlamadan önce ablamın alaylarına ne kadar bilmiyorum ama kimseyi kandırmadığımı biliyorum.

Simon tekrar gözüme takılıyor, bakışları kısa bir süreliğine babama kayıyor, babam hala her zamanki gibi metanetli, ağzı sert bir çizgi halinde. Simon okuması zor bir tip ve babamın yaydığı gerginliği hissediyor mu yoksa tüm bunlardan tamamen etkilenmiyor mu anlayamıyorum. Her iki durumda da babamın ona henüz tam olarak ısınmadığı açık.

"Yarın için her şey nasıl gidiyor?" Odağımı hayatımın son birkaç saatinden düğüne kaydırmaya çalışarak Kimmy'ye soruyorum.

Kimmy eğiliyor, gözleri neredeyse heyecandan parlıyor. "Mükemmel bir şekilde bir araya geliyor. Çiçekçi her şeyi ayarladı, yemek şirketi son rötuşlar üzerinde çalışıyor ve mekan muhteşem görünecek. Sadece daha sonra oturma düzeninde bana yardım etmen gerekiyor" diyor ve gülümseyerek bana bakıyor. "Bilirsin işte, sıkıcı şeyler."

Gülüyorum, her düğünde yaşanan kaçınılmaz oturma planı dramasından şimdiden korkuyorum. Ama yardım etmeyi umursamıyorum. Kimmy her zaman düğünün merkezi olmuştur.

Her zaman her şeyi düzene sokan, ilgi odağı. Sadece onun mükemmel bir gün geçirmesini istiyorum.

Kahvaltıdan sonra Kimmy, annem ve ben masadan kalkıp mekâna doğru yola çıktık. Babam ve Simon geride kalmış, derin bir sohbete dalmışlardı. Babamın Simon'a bakışları karşısında içimde küçük bir huzursuzluk hissetmeden edemiyorum. Onu hiç böyle, bu kadar temkinli görmemiştim. Ama bunun üzerinde duracak zamanım yok. Kimmy beni kapıya doğru çekiyor, neredeyse heyecandan zıplıyor.

"Bugün çok eğleneceğiz Ella," diyor Kimmy, kolunu benimkiyle birleştirerek. "Küçük ayrıntılar konusunda yardımına ihtiyacım var. Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

Gülümseyip kolunu sıkıyorum. "Tabii ki. Neye ihtiyacın olursa."

Restorandan çıkıp arabaya doğru ilerlerken, babamın yanında duran Simon'a son bir kez bakıyorum. Onun orada durmasında bir şey var -uzun boylu, kendinden emin, sarsılmamış- yaptığım seçimler konusunda biraz daha emin hissetmemi sağlıyor.

Dün gecedan kalan düşüncelerimi zihnimin gerisine itmeye çalışıyorum, düğün hazırlıklarına, kız kardeşimin büyük gününe odaklanıyorum. Ama aklımın Simon'a gitmesini engellemek çok zor. Bana bakışı. Bana dokunuşu. Kimse bakmıyorken bana sarılışı ve vücudunun sıcaklığını bedenimde, nefesini tenimde hissedişim.

Mekana vardığımızda her şey yerli yerine oturmuş gibi görünüyor. Kimmy son detayları kontrol ederken adeta parlıyor; çiçeklerin tam olması gerektiği gibi yerleştirildiğinden, oturma planının mükemmel olduğundan ve müziğin tam olarak doğru zamanda çalacağından emin oluyor. Mükemmel bir gelin, kontrollü ve kendinden emin ve bu yüzden ona hayran olmamak elde değil.

Ama hareketleri yaparken aklım sürekli Simon'a gidiyor. Bu gece tekrar yalnız kaldığımızda ne olacak? Her şey hâlâ aynı mı hissedecek? Hâlâ aynı bağa sahip olacak mıyız, yoksa aramızdaki gerilim -hem rol yapmaktan hem de gerçeklerden kaynaklanan- başa çıkılamayacak kadar fazla mı olacak?

Düğün hazırlığının son adımlarını atarken bu düşünceleri bir kenara itmeye çalışıyorum. Kimmy ve annem son dakika rötuşları hakkında derin bir sohbete dalmışken, ben de Simon ve babamın tatil köyünde tam olarak ne konuştuklarını merak ederek öylece kalakalıyorum.

Simon'dan bir mesaj almadan önce bunu düşünmek için çok zamanım olmadı:
Burada her şey yolunda gidiyor. Baban memnun görünüyor. Yakında görüşürüz.

Mesajı iki kez okudum ve alt metnini anlamaya çalıştım. Babam gerçekten memnun muydu, yoksa Simon'a sadece benim iyiliğim için mi katlanıyordu?

Her iki şekilde de, önemli olmadığını biliyorum. Yapmamız gereken bir iş var - mükemmel bir çift gibi davranmak, babamı hayatım ve seçimlerim konusunda ciddi olduğuma inandırmak. Simon bunu yapmama yardım edecekse, kabul ederim.

Tesise döndüğümüzde güneş batıyor ve tesisin ön bahçesine sıcak turuncu bir parıltı yayıyor. Lobiye adım attığımda göğsümde bir beklenti hissi oluşuyor, sırada ne olduğunu biliyorum. Yarınki düğün, yapbozun son parçaları. Ama bu gece... bu gece farklı olacak. Tekrar Simon'la birlikte olacağım ve daha fazlasını istemekten kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

Ve nihayet odamızın kapısına vardığımızda, içimdeki her şey durmam gerektiğini söylüyor. Geri çekilmeli, aramızdaki bu şeyi sahte tutmalı ve kontrol altında tutmalıyım. Ama Simon'a baktığımda, gözlerindeki o parıltıyla orada durduğunda, daha fazla direnemeyeceğimi biliyorum.

Bana hissettirirken olmaz. Bu kadar

ileri gitmişken olmaz.

Simon

Pencerenin yanında durmuş, tatil köyünün geniş manzarasına bakıyordum ki kapı arkamdan gıcırdayarak açıldı. Gelenin Ella olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. O içeri adımını atar atmaz havadaki değişimi, odanın enerjisindeki ince değişimi hissediyorum.

Sonra döndüm ve onu gördüm.

Mekânın sahibiymiş gibi içeri giriyor, gözleri hemen benimkileri yakalıyor. Elbisesi onu tüm doğru yerlerinden sarıyor, hareket ettikçe kumaşı yumuşak bir şekilde akıyor. Saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına düşüyor, yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor ve o anda diğer her şey . O büyüleyici - bunu inkar etmek mümkün değil. Onu her gördüğümde nefesimi kesiyor ve yardım edemiyorum ama göğsümün derinliklerinde bir şeylerin titreştiğini hissediyorum.

Kendime bunun sadece bir rol olduğunu hatırlatıyorum. Ailesi için bir rol oynuyoruz. Babası için.

Ama kahretsin, önümde dururken, bir peri masalına aitmiş gibi görünürken bunu hatırlamak zor.

Baktığımı fark ediyor ve boynunda hafif bir kızarıklık belirliyor ama başka tarafa bakmıyor. Gözlerinde daha önce olmayan bir kıvılcım var ve bunun dün gece aramızda olanlardan kaynaklandığını biliyorum. Onun da bunu hissettiğini biliyorum - çekim, kimya, ne zaman yakın olsak aramızda asılı duran elektrik.

Ona doğru yürüyorum, ona doğru çekiliyorum ve sadece birkaç adım ötede duruyorum. "Görünüyorsun..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum ama hiçbiri yeterli gelmiyor. "Mükemmel görünüyorsun."

Gülümsüyor ama arkasında görmezden gelemediğim bir gerginlik var. Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyor, bunu söyleyebilirim. Babası, düşün, plan. Çok fazla şey var ve eminim hepsinin ağırlığını hissediyordur.

Elimde olmadan bir adım daha yaklaşıyorum ve elimin onunkine değmesine izin veriyorum. Sıradan bir hareket, neredeyse burada olduğumuzu, bu işte birlikte olduğumuzu hatırlatır gibi, ama tenim onunkine değdiği anda içimden bir akım geçtiğini hissediyorum. Yutkunuyorum, bu hissi bastırıyorum.

Başka bir şey söyleyemeden, bugün babasıyla yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

Kahvaltıdan çıktığımızda aramızdaki gerilimi hissedebiliyordum. Benden hoşlanmıyordu, kızıyla birlikte olmam fikrinden hoşlanmıyordu ve bunu elini sıkıttığım andan itibaren anlamıştım. O kontrol etmeye, istediğini elde etmeye alışkın bir ve bir an bile bundan vazgeçeceğimi düşünmesine izin vermeyecektim.

"Ella'nın neye ihtiyacı olduğuna siz karar veremezsiniz Bay Williams," dedim ona, sesim sabit ama . "O yetişkin bir kadın ve gerçek hedefleri var. Onunla gurur duymalısınız. Ona destek olmalısınız, köstek değil."

Bundan hoşlanmadı. Ne hissedeceğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu. Gözleri kısıldı ve aramızdaki ateşi hissedebiliyordum. Ama korkmuyordum. Geri adım atmıyordum.

"Buraya ayağınıza basmak için gelmedim," dedim, ses tonum sert ve inatçıydı. "Ama şimdi onunla ilgileneceğim. Güvende olduğundan emin olacağım. Sevdiği şeyi yaptığından emin olacağım. Artık onun için endişelenmene gerek yok."

Ondan sonra hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı, sanki sözlerimi tartıyor, nasıl cevap vereceğine karar veriyordu. Gözlerindeki tedirginliği, çenesinin nasıl gerildiğini görebiliyordum. Ama tek kelime etmedi.

O anda onu yakaladığımı biliyordum. Artık durumun kontrolü bendeydi ve onu daha fazla üzmesine izin vermeyecektim.

"Ella benimle güvende," dedim ona bir kez daha, sesim alçak ve kendinden emin bir şekilde. "O sadece kontrol edebilece in bir varlık değil. O gerçek sanatsal hedefleri olan namuslu bir kadın ve bunu ba aracak. Bundan emin olacağım."

Sözlerim  zerine ifadesi karardı ama ne dedi imi anlad ı ını görebiliyordum. Ella artık küçük bir kız değildi. Geleceği olan, kendi hayalleri olan bir kadındı ve babası ne d   n rse d   n n, bu hayallerin peşinden gitmesine yardım edecektim.

O anın gücünü hissedebiliyordum. Bu bir beyan, bir söz d .

Şimdi onun önünde dururken, Ella'nın hala bunu sindirmeye  alı tı ını görebiliyorum. Hâlâ tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeye  alı ıyor. Ne demek istediğimizi. Ama bakı larının benimle kapı arasında nasıl gidip geldiğini görebiliyorum, sanki kendisinden beklenenle kendisi için istediği arasında kalmış gibi.

Ve anlıyorum. Omuzlarındaki yükün ne kadar ağır olduğunu biliyorum.

Uzanıyorum, elim koluna de iyor ve bana bakıyor, gözleri yumu uyor.

"Bu konuda yalnız değilsin," diyorum sessizce, sesim sabit. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Bir şey s yleyecekmi  gibi dudakları aralanıyor ama onun yerine sadece ba ını sallıyor. Derin bir nefes alıp dokunu umla rahatlatırken, gerginli inin bir saniyeli ine de olsa vücudundan çıktığını hissedebiliyorum.

Kısa bir an için öylece duruyoruz, sessizlik aramızda uzanıyor. S ylemedi imiz çok şey var, s ylenmemi  çok şey var, ama bir şekilde yeterli gibi geliyor.

"Teşekkür ," diyor usulca, sesi ancak fısıltıyı açıyor.

Bir adım daha yakla ıyorum, elim sırtında, belinin hemen üzerinde duruyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben buradayım. Ve her zaman da olacağım."

Bana bakıyor, gözleri yoğun, benimkileri arıyor. Bir an için diğer her şey kayboluyor; d   n, planlar, beklentiler. Sadece ben ve o, burada duruyoruz, birbirini kimsenin anlayamayaca ı şekilde anlayan iki insan.

O artık sadece benim sorumluluğumda değil. O benim koruyacağım, yardım edeceğim biri. Ve hiçbir şey bunun önünde duramayacak.

-Babası değil, söylediğimiz yalanlar değil.

Bu durumun kontrolü bende ve onun da bunu bilmesini sağlayacağım.

Eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Bu kadını öpmeye bayılıyorum. "Sen benim iyi küçük kızımsın, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet, baba."

Yumuşak sesiyle bana böyle seslenince vücudum anında sertleşiyor. Buna bayılıyorum. "Benim için soyun." Bunu bir soru olarak ifade etmiyorum, çünkü öyle değil. Bu bir talep ve onun beni reddetmesini beklemiyorum.

Tekrar başını sallıyor, dolgun alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor. Bu hareket beni deli ediyor. Odanın içinde ilerliyorum, ışıkları indiriyorum ve aşağıdaki şehre bakan büyük pencerenin yanındaki koltuğa oturuyorum.

Tereddüt ediyor. "İnsanlar beni görebilir."

"Güzel." Ona sırtıyım ve şu anda bu pencereden bakıyor olabilecek tüm insanları merak ediyorum. Yüksekteyiz, büyük olasılıkla kimse onu görmeyecek ama yine de. Bu düşünce beni tahrik ediyor.

Gülümsüyor, kirpikleri bana şakacı bir şekilde çarpıyor. "Birinin beni izlemesi fikri hoşuna mı gidiyor?"

Başımı salladım. "Seviyorum. Birinin senin *benim* olduğunu bilmesi fikri hoşuma gidiyor."

Elbisesinin fermuarını açıyor, ne kadar yavaş hareket ettiği beni neredeyse çıldırtıyor. Bu beni tahrik ediyor, vücudumun sertleşmesine neden oluyor. Dantelli sütyen ve külot takımından başka bir şey giymeyene kadar çalışmaya devam ediyor.

Derin bir nefes çekiyorum. "Harikasın amına koyayım," diyorum ona, sikim taş gibi olmuş.

Kızarıyor. "Teşekkür ederim."

"Benim için dans et. Herkes için dans et," diyorum ona, pencereye doğru işaret ederek. Muhtemelen kimsenin onu izlemediğini biliyorum ama yine de bu fikir ikimizi de tahrik ediyor.

Vücudunu sallarken gülüyor. "Dans için müziğe ihtiyacım var."

Telefonumu elime alıp boğucu, yavaş bir melodi açıyorum. Müzikle birlikte vücudunu döndürmeye başladığında inliyorum. Tam bir tahrik edici.

Pantolonumun fermuarını açtım ve aletimi pantolonumdan çıkardım. "Bak beni ne kadar sertleştiriyorsun."

Gözleri kalın sikime odaklanıyor ve dudaklarını yalıyor. "Beni çok ıslatıyorsun," diye fısıldıyor ve ben sandalyeden kalkıyorum.

Yavaşça odanın karşısına geçiyorum. Dans etmeye devam ediyor. Ona ulaştığımda, bir kolumu beline doluyorum. "Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmeliyim."

Pencereye yaslanıp bacaklarını benim için hafifçe aralıyor. "Yap ."

"Bu kadar cesur olmanı seviyorum. İstedğin şeyi nasıl istediğini." Elimi gövdesinden aşağıya doğru hareket ettiriyorum, külotunun altından geçerek bir parmağımı zarif sıcaklığında gezdiriyorum. Kaygan bir ıslaklığı var ve temas edince homurdanıyorum. "Bana o kadar muhtaçsın ki."

"Öyleyim," diye fısıldıyor. "Çok muhtacım."

Göğsümü kemiren bu duyguya engel olamayarak onu öpüyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve o bende daha iyi bir adam olma isteği uyandırıyor. Onun için bir şeyler yapmak. Onu korumak için. Her şeyi onunla istiyorum ve bunu isteyen bir erkek olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama o farklı.

Şu anda bizi izleyen insanlar olmasını dileyerek bir parmağımı onun içine sokuyorum. Hiçbir zaman röntgencilikten hoşlanmadım ama şu anda birinin onu görmesi ve benim olduğunu bilmesi düşüncesi beni tahrik ediyor. "Bütün dünyanın benim olduğunu bilmesini istiyorum."

"Ben seninim."

Kıyafetlerimi çıkarıp sikimi serbest bırakıyorum. Bir elimle avuçluyorum, o müzikle sallanmaya devam ederken yavaşça okşuyorum. "Seni burada herkesin önünde becermem gerek."

Pencereye yaslanıp bacaklarını daha da açıyor. "Yapmanı istiyorum."

"Etrafında dön," diyorum, onu arkadan isteyerek. "Alnını cama yasla."

Emrettiğim gibi yapıyor ve külotunu uzun bacaklarından çıkarıyorum.

"Seni çok sert becereceğim bebeğim."

"Yap şunu."

Arkadan girerken kıkına şaplak atıyorum. "Sikimi çok iyi alıyorsun. Çok iyi. Sanki tatlı amın bunun için yaratılmış."

Ben arkadan sikimi içine pompalamaya devam ederken o iki avucunu cama yaslıyor. O kadar iyi bir kız ki, sikimi kendi sikiymiş gibi alıyor. Ve gerçekten de sahip. Her bir santimi.

"Oh, Simon," diye inliyor ve düz avucumu tekrar kıkının etine vuruyorum.

"Bu kık benim," diyorum ona. "Lanet olası benim. Bu amcık da benim." İtmeye devam ediyorum, sevişmemizin sesi otel odasını dolduruyor.

"Sadece senin" diyor ve göğsümün gururla dolmasına neden oluyor.

"Bütün bu lanet dünyanın benim olduğunu bilmesini istiyorum." Ve o benim. Sonsuza kadar.

Buna sahte bir şey olarak başlamış olmamız umurumda değil, artık gerçek. Bu yüzden *Lanet* olası gerçek.

Onu tatil köyünün penceresine yaslayıp sikmeye devam ediyorum. Biri yukarı baksa bizi görebilir ama umurumda değil. Bizi görmelerini istiyorum. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum.

İçine pompalamaya devam ediyorum, onu çılgınca beceriyorum. Etrafına uzanıyorum, memeleriyle oynuyorum, parmaklarımın arasında meme uçlarını çimdikliyorum. Omzunu öpüyorum, dişlerimi yumuşak etine batırıyorum. "Sen mükemmelsin."

"Geliyorum," diye uzun ve sert bir şekilde inliyor ve bu ses neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. "Oh, Simon. Çok sert boşalıyorum."

"İşte böyle. Her yerime boşal, Ella." Amcığı her yerinde titreşirken sikim kadar sertleşiyor ki. Onun sıkılığını hissetmek, duvarlarının kapanma şekli

Orgazmı sırasında etrafımda dolaşıyor, boşalmama neden oluyor. "Siktir, bebeğim. Seni hissediyorum." Ve bu dünyadaki en güzel duygu.

Hiç bitmesini istemediğim bir duygu.

Ella

Düğün çok güzel. Kimmy'nin hayal edebileceği her şey var; zarif, kusursuz ve sadece filmlerde görebileceğiniz türden bir aşk ve neşe dolu. Tören, tesisin arazisindeki devasa, süslü bir salonda, yüksek sütunlar ve elmas gibi parlayan narin avizelerle yapılır. Konuklar mükemmel giyinmiş, çiçekler tertemiz ve uzun pencerelerden süzülen güneş ışığı her şeyi fazlasıyla mükemmel hissettiriyor.

Kimmy ve Mark'ın yemin törenini izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onun adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Bunu hak ediyor, her şeyi, mükemmel adamı, mükemmel düğünü. Ve garip bir şekilde, bu bana doğru şeyi yaptığımı hissettiriyor. Rolümü oynuyorum, Simon'ın yanında *sahte* erkek arkadaşım olarak duruyorum, babama sadece onun küçük kızı olmadığımı, kendi seçimlerimi yapabileceğimi, ne istediğim konusunda ciddi olduğumu gösteriyorum.

Ama şöyle bir şey var ki, hissetmeyi hiç beklemiyordum.

Simon'a *bu kadar* bağlı hissetmeyi hiç beklemiyordum.

Tören devam ederken göz ucuyla onu görüyorum. Dik duruyor, kendinden emin ve her zamanki sakin ifadesiyle. Mükemmel bir centilmen, tam da bu maskaralık için ihtiyacım olan şey. Ama bundan daha fazlası var. Onu düşünmeden edemiyorum. Dün gece bana sarılma şeklini. İçime boşalırken adım fısıldaması. Bu gerçek, değil mi?

Kimmy ve Mark'ın karı koca olarak ilk öpücüklerini verdikleri an, göğsümde bir kıskançlık çarpıntısı hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu çok saçma. Böyle hissetmek istemiyorum. Böyle hissedemem. Ama işte orada, inkar edilemez ve çığ.

Konuklar resepsiyon alanına doğru ilerlerken Simon'la yan yana yürüyoruz. O her zamanki gibi soğukkanlı, ama ben her küçük ayrıntının farkındayım; kalabalığın arasından geçerken elinin belime dayanması, vücudunun benimkinden sadece birkaç santim ötedeki sıcaklığı. İnanılmaz derecede rahat olmanın ve onu ne kadar çok istediğimin fazlasıyla farkında olmanın garip bir karışımı. Ama kendime oynadığımız role odaklanmam gerektiğini söyleyerek bu düşünceyi bastırıyorum.

Bir süre kaynaştıktan ve ilk dans başladıktan sonra Ava beni dans pistinin kenarında buluyor. Bana bilmiş bir bakış atıyor, gözleri muziplikle parlıyor. Ne olacağını biliyordum.

"Tamam, dökül bakalım," diyor beni kalabalıktan uzaklaştırarak. "Nasıl gidiyor? Siz ikiniz bunu gerçekten başaracak mısınız, yoksa baban bunu tatlıdan önce mi anlayacak?"

Dudağımı ısıırıyorum, nasıl cevap vereceğimden biraz emin değilim. Gerçek şu ki, artık neyin gerçek neyin sahte olduğunu nasıl ayırt edeceğimden emin değilim. Simon inanılmazdı.

-Rolünü kusursuz oynuyor, babam etraftayken mükemmel erkek arkadaş oluyor, elimi tutuyor ve umursuyormuş gibi davranıyor. Ama her yalnız kaldığımızda, bana her dokunduğunda bunu hissediyorum. Aramızdaki bağ yadsınamaz ve ben bunun sadece bir oyun olduğunu düşünmeye devam edemem.

"Sorun... değil," diyorum, soğukkanlı görünmeye çalışsam da kelimeler ağızımda tuhaf duruyor. "Yani, henüz kimse anlamadı. Şimdilik işe yarıyor."

Ava kaşını kaldırıyor. "Emin misin? Yani, sana nasıl baktığını gördüm. Sadece rol yaptığından emin misin, yoksa daha fazlası mı var?"

Göğsümden yayılan sıcaklığı belli etmemeye çalışıyorum. "İkimiz de rol yapıyoruz. Sadece hafta sonu için, babam için. Hâlâ ikna olmuş değil, bu yüzden benim de rol yapmaya devam etmem gerekiyor."

Ama bu sözleri söylerken göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Ava'ya bunu ne kadar *hissettiğimi* söylemek istiyorum. Simon'ın bana bakışının kalbimi hızlandırdığını, midemi bulandırdığını itiraf etmek istiyorum. Ona dün gece odamızda yalnızken her şeyin gerçek gibi geldiğini söylemek istiyorum. Durmak istemedim. Beni öptüğünde, bana dokunduğunda, benimle seviştiğinde geri çekilmek istemedim. Ama dilimi tuttum, çünkü kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum.

Ava bana şüpheci bir ifadeyle bakıyor ama daha fazla üstelemiyor. Bunun yerine, omzumun üzerinden babamın ayakta durduğu ve bazı konuklarla sohbet ettiği resepsiyon salonuna doğru bakıyor.

"Demek istediğim," diye devam ediyor Ava, sesini alçaltarak, "henüz kimsenin bunu anlamamış olması biraz şüpheli. Yani, siz ikiniz birbirinize karşı çok rahatsızsınız. Babanın ne olduğunu bilmediğinden emin misin?"

Babama bakıyorum ve akşam boyunca bize attığı ince bakışları görebiliyorum. Bakışları Simon'ın üzerinde istediğimden daha uzun süre kalıyor ve tüm bunların gerçek olmadığına dair işaretler aradığını biliyorum. Ama şu ana kadar bu görüntüyü korumayı başardık. Simon mükemmeldi; çekici, kendinden emin, rolünü tam anlamıyla oynuyor. Ama babam aptal değil.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, rahat görünmeye çalışarak. "Bence şüpheleniyor ama yine de inanıyor. Elinde kanıt yok, yani..."

Ava düşünceli bir şekilde başını sallıyor, ama daha fazla bir şey söyleyemeden babamın sesi konuşmayı kesiyor.

"Ella," diye sesleniyor odanın öbür ucundan, sesi keskin ve emredici. Döndüğümde onu Simon'la birlikte ayakta dururken buluyorum, yüzünde hem hesapçı hem de sinirli bir ifade var.

Ava biraz fazla bilmiş bir şekilde gülümsüyor ve kalabalığın arasına karışmadan önce bana hızlı, alaycı bir göz kırpmıyor. "Sana iyi şanslar," diye fısıldıyor omzunun üzerinden.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarak babama ve Simon'a doğru ilerliyorum. Simon her zamanki sakın tavrıyla ayakta duruyor ama babamın hâlâ onu süzdüğünü söyleyebilirim. Duruşlarında çok yakın, çok rahat hissettiren bir şey var.

"Her şey yolunda mı Simon?" diye soruyor babam, sesi yumuşak ama alttan alta keskin.

Simon doğruldu, bakışları babamı hiç terk etmiyordu. "Her şey yolunda Bay Williams. Sadece akşamın tadını çıkarıyoruz."

Yaklaşırken aralarındaki gerilimi hissetmeden edemiyorum. Babamın gözleri önce bana, sonra Simon'a kayıyor.

"Güzel. Güzel," diyor babam. Simon'ın yüz ifadesinden bir şeyler okumaya çalışıyor gibi görünüyor. Yargılamasını, kuşkusunu havada hissedebiliyorum. "Ella iyi gidiyordur umarım?"

Simon sıkı bir gülümseme veriyor, gözleri hiç şaşmıyor. "Evet, harika gidiyor. Her şey tam olarak planlandığı gibi gidiyor."

Babam bana bakıyor, bakışları biraz fazla uzun sürüyor ve midemin bulandığını hissedebiliyorum. İkna olmuş değil. Hâlâ hikâyede çatlaklar arıyor, bunun sadece bir oyun olduğuna dair herhangi bir işaret arıyor.

"Peki," diyor babam, sesi şimdi daha soğuk, "sadece onun güvende olduğundan emin ol, Simon. Artık ondan sen sorumlusun. Bunu sakın unutma."

Sözleri karşısında kaskatı kesiliyorum ve Simon'ın çenesinin hafifçe gerildiğini görebiliyorum, ancak ifadesi sakin kalıyor. Babamın doğrudan gözlerinin içine bakıyor ve kararlı bir şekilde cevap veriyor: "Unutmayacağım Bay Williams. Onunla ilgileneceğim."

Kelimeler basit ama Simon'ın onları söyleme biçiminde bir şey var - bana sadece bu durumdan bahsetmediğini hissettiren bir şey. Sanki daha derin bir seviyede bunu kastediyor. Ve kısa, kısacık bir an için beni *gerçekten* önemseyip önemsemediğini merak ediyorum.

Ben daha bu düşüncüyü sindiremeden babam arkasını dönüyor, dikkati başka birine yönelmiş. Simon bana bakıyor ve aramızdaki havada neredeyse fark edilemeyecek bir değişim oluyor, sanki paylaştığımız kısa bağlantı birdenbire bir maskaralıktan öteye geçmiş gibi.

Ama hiçbir şey söylemiyoruz. Bunun yerine Simon bana başıyla hızlıca bir selam veriyor, diğer konuklara katılmak üzere uzaklaşırken eli hafifçe benimkine değiyor.

Bir an öylece duruyorum, babamın sözlerinin ağırlığı hâlâ havada asılı. İkna olmadığı çok açık. Bütün bu oyunu yutmuyor ve gerçeği öğrenmesi an meselesi. Ama şimdilik Simon'ın varlığının benimle birlikte olduğunu, aramızdaki her şeyin değiştiğini hissedebiliyorum.

Ve uzun zamandır ilk kez büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Ya da belki -sadece belki- tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Simon

Barın yanında durmuş, rahatlamaya ve günün gerginliğini üzerimden atmaya çalışıyorum. Resepsiyon tüm hızıyla devam ediyor -müzik çalıyor, konuklar gülüyor, kadehler tokuşturuluyor- ama tek düşünebildiğim Ella.

Dün gecedен beri onu aklımdan çıkaramıyorum. O öpücükten beri, ona dokunmama, sarılmama izin verdiğinden beri. Orada bir şey vardı. Ailesi için sergilediğimiz rolden daha fazlası. Ama şimdi bunu düşünemem. Her şey bu kadar karmaşıkken kendimi bunun içinde kaybetmeye izin veremem.

Ama sonra onun sesini duydum.

Yumuşak bir ses ama partinin gürültüsünü kesiyor ve donup kalıyorum.

"Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum Ava," diyor. Neden bilmiyorum ama bu sözler karnıma bir yumruk gibi iniyor. "Hepsi sahte. Her şey sahte. Simon'la olan her şey. Sadece babamın yakamdan düşmesi için. Bunu kendi başıma yaptığımı asla inanmayacak, ona bunu göstermeden... Beni seviyormuş gibi yapabilecek biri var."

Orada duruyorum, hareket etmiyorum, nefes almıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Hiçbir şey hissetmiyor mu? Aramızdaki her şey - dokunuşlar, öpücükler, onu kollarımda tutuşum - sadece özenle hazırlanmış bir oyun mu?

Bunu işleyemiyorum.

Kendime sadece bir rol oynadığımızı, bunu sadece ailesi için yaptığını söylüyordum ama onun böyle söylediğini duymak? Yüzüme bir tokat gibi indi.

Ardından Ava'nın sesi geliyor ve daha sessiz, sanki dikkatli adımlar atmaya çalışıyormuş gibi. "Ama sen... numara yapıyor gibi görünmüyorsun."

Ella'nın sesi alçalıyor ve ben onu duymak için zorlanıyorum. "Biliyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ama böylesi daha kolay. Eğer rol yapmaya devam edersem, bunu herkes için gerçek kılarsam, belki babam sonunda beni kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçer, beni kendi dünyasına girmeye zorlamaktan vazgeçer."

Artık zar zor ayakta durabiliyorum. Her parçam onunla yüzleşmek, cevaplar talep etmek için çılgılık atıyor ama yapamıyorum. Babası hâlâ etrafımda dolanıp beni bir şahin gibi izlerken olmaz. İçimde yükselen öfkeyi, incinmişliği hissedebiliyorum ama yutkunuyorum, sakinliğimi korumaya çalışıyorum.

Ben de rol yapıyordum, babasının hatırı için bu sahte ilişkiyi gerçekmiş gibi göstermeye çalışıyordum. Ama şimdi, çözülüyormuş gibi hissediyorum. Sanki onun oyununda bir piyondan başka bir şey değilmişim gibi.

Bir an bekliyorum, duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum ama daha fazla dayanamıyorum. Dönüp doğruca Ella ve Ava'nın konuştuğu masaya gidiyorum. Yaklaşırken Ella'nın yüzünü görebiliyorum. Yıpranmış görünüyor, sanki beni incitmek istemiyor ama yaşadığımız bu yalandan nasıl kurtulacağını da bilmiyor.

Konuşmalarına dahil olduğumda çenemin gerildiğini hissedebiliyorum. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Sesim alçak ama kararlı bir şekilde soruyorum. Ella bana bakıyor ve gözlerindeki şaşkınlık parıltısını görüyorum.

"Simon," diye başladı ama sözünü kestim.

"Bu bir oyun mu? Bir oyun mu?" Bir adım daha yaklaşıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Düşündüm ki... Aramızda gerçek bir şey var sanmıştım, Ella. Bana bunların hepsinin bir *yalan* olduğunu mu söylüyorsun? Aramızdaki her şeyin?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama o daha konuşmadan babası beliriyor. Yaklaştığını bile görmüyorum ama işte orada, her zaman takındığı o sert, hesapçı ifadeyle arkamızda duruyor.

"Burada bir sorun mu var?" diye soruyor, sesi soğuk, bakışları ben ve Ella arasında gidip geliyor.

Ella'nın yüzü soluyor. "Hayır, baba. Her şey . Simon ve ben sadece-"

Ama bitirmesine izin vermedim. Artık barışı korumaya çalışmanın ötesine geçtim. Babasıyla yüzleşmek için dönüyorum, öfkem yüzeye çıkıyor.

"Sana iyilik yaptığımı sanıyordum," diyorum, sesim sert, her kelime gerginlikle kırılmış. "Kızınıza yardım etmek, onu korumak için burada olduğumu sanıyordum. Ama artık ne olup bittiğini umursamadığın çok açık, değil mi? Tek önemsendiğin onun hayatını kontrol etmek, yaptığı her şeyi kontrol etmek."

Babasının gözleri kısılıyor ve ondaki değişimi görebiliyorum - duruşunun sertleşmesi, bana yaklaşması. Ama geri adım atmayacağım. Vazgeçmeyeceğim.

"O sadece sizin kızınız değil Bay Williams," diye devam ediyorum, sesim yükseliyor, "o kendi başına bir insan. Ona ne yapıp ne yapamayacağını söylemeniz için size ya da bana ihtiyacı yok. Bundan daha iyisini hak ediyor."

"Onun neyi hak ettiğini *biliyorum*," diye tersliyor babası, sesi buzdan daha soğuk. "Bütün hayatımı ona bakmakla geçirdim. Onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama sabrım tükeniyor. "Ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmıyorum. Sadece ona kendisi olabilmesi için alan açmaya çalışıyorum. Ama eğer bunu desteklemeyeceksen, onu bir kutuya koymaya devam edeceksen, o zaman onun hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim."

Ella babasıyla benim arama bakıyor, yüzü solgun, dudakları titriyor. Gözlerindeki iç çatışmayı görebiliyorum, ailesi ile rol yaptığımız gerçekler arasında nasıl kaldığını.

Babasının gözleri önce ona, sonra tekrar bana kayıyor. "Benimle böyle konuşamazsın," diye homurdanıyor, sesi alçak ve tehditkâr. "Kim olduğun ya da ne düşündüğün umurumda değil. Sen onun için bir *kolaylıktan* başka bir şey değilsin ve hep öyle kalacaksın."

Bir adım daha yaklaşıyorum, bedenim gergin, yumruklarım iki yanımda sıkılı. "İşte burada yanılıyorsunuz. Ben sadece bir *kolaylık* değilim Bay Williams. Kızınızı önemsedğim için buradayım."

Ella'nın babası başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama o daha kelimeleri çıkaramadan ben Ella'ya dönüyorum. Orada öylece duruyor, donmuş, hiç istemediği bir savaşın ortasında kalmış gibi bizi izliyor.

"Ella," diyorum, içimde hâlâ kaynayan öfkeye rağmen sesim yumuşuyor, "bu sadece babanla ilgili değil. Bu seninle ilgili, bizimle ilgili. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Seni rol yapmaya zorlamayan, seni destekleyen birini hak ediyorsun."

Titrek bir nefes alıyor, babasıyla benim aramda gidip gelirken gözleri yaşlarla doluyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor. "Herkesi memnun etmeye çalışıyorum ama artık rol yapmaya devam edebilir miyim bilmiyorum."

İşte o zaman fark ettim ki, o sadece ben ve babası arasında sıkışıp kalmamıştı. Kendi hayalleri ve kendisinden beklenenleri yerine getirme baskısı arasında sıkışmış durumda. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu yükü ondan alamıyorum.

Ama ben *burada olabilirim*. Ona rol yapmak zorunda olmadığını gösteren kişi olabilirim. Bunların hiçbirini tek başına yapmak zorunda değil.

Elini nazıkçe tutuyorum, başparmağım parmak eklemlerinin üzerinde geziniyor. "Rol yapmaya devam etmek zorunda değilsin, Ella. Hiçbir yere gitmiyorum."

Babasının sesi o anı böler. "İkiniz de olay çıkarıyorsunuz," diyor soğuk bir sesle. "Kızımın düğününde bu saçmalığa izin vermeyeceğim."

Ama artık umurumda değil. Söylemem gerekeni .

"Gitmiyorum," diyorum ona, sesim kısık ama kararlıyım. "Kendi kararlarını vermeye hazır olana kadar olmaz."

Ella bana bakıyor ve ilk kez gözlerinde bir umut ışığı görüyorum
-Tüm beklentilerin ağırlığından kurtulmaya hazır olduğuna dair bir ipucu.
Elimi sıkıyor ve o an için her şey yoluna girebilirmiş gibi geliyor.

Ama bitmediğini biliyorum. Onun özgürlüğü için mücadele daha yeni başladı.

Ella

Odadaki gerginlik fırtına öncesi hava gibi yoğun. Babamın sert sözleri hâlâ kafamın içinde yankılanıyor ama eskisi kadar ağır . Artık eskisi gibi değil. Tüm hayatımı onun beklentilerini karşılamaya, benim için yaratılmamış bir kalıba sığmaya çalışarak geçirdim. Ama burada, Simon yanımdayken her şey farklı geliyor. Sonunda korkuyu bırakıp istediğim şey için savaşıma zamanı gelmiş gibi hissediyorum.

Birkaç adım ötemde duran Simon'a bakıyorum, varlığı sabit ve sarsılmaz. Bakışları bana sabitlenmiş durumda ve hayatımda ilk kez yalnız olmadığımı hissediyorum. Beni bir proje ya da düzeltilmesi gereken biri olarak görmüyor. Beni olduğum gibi görüyor - kendi kararlarımı verebilen, kendi hayalleri olan, kendi sesi olan biri.

"Hata yapıyorsun Ella," diyor babam tekrar, sesi alçak ve gergin. "Bu... Simon'la aranızdaki her neyse, gerçek değil. Kendini uzun sürmeyecek bir şeye kaptırıyorsun."

Sözlerinin beni etkilemesine izin vermiyorum. Bunu hayatım boyunca duydum. Şüpheleri, eleştirileri, beni her zaman kontrol etmeye çalışmasını. Ama artık bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Ne Simon buradayken, ne de göğsümde yanan aşkı hissederken.

"Hayır baba," diyorum, sesim düşündüğümünden daha güçlü çıkıyor. "Hata yapmıyorum. Sonunda kendim için bir karar veriyorum."

Gözleri hafifçe açılıyor ve ona bu şekilde karşı çıkmama alışık olmadığını söyleyebilirim. Ama geri adım atmayacağım. Bu sefer olmaz.

"Tüm hayatımı benden olmamı istediğın şey olmaya çalışarak geçirdim," diye devam ediyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Benim olmayan bir dünyaya uyum sağlamaya çalışarak. Ama Simon farklı. O gerçek. Ve ben onu seviyorum."

Sözcükler ben onları durduramadan ortaya çıkıyor, çığ ve dürüst ve beni beklediğimden daha sert vuruyorlar. Onu *seviyorum*. Bu kadar basit ve bu kadar karmaşık. Bu kelimeleri daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim, bu kadar güçlü, bu kadar inkar edilemez bir şey hissedebileceğime kendimi hiç inandırmamıştım. Ama hissediyorum. Ve artık bundan kaçmıyorum.

Babamın yüzü sertleşiyor ve bir an için tekrar tartışacağını, onun gözünde yanlış yaptığım her şeyi bana hatırlatacağını düşünüyorum. Ama yapmıyor. Orada öylece duruyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Senden hiç onay istemedim," diyorum, ona doğru bir adım atarak, sesim sabit ama sert. "Pek sayılmaz. Ama seçimlerimi kontrol etmene izin vererek çok uzun yıllar geçirdim. Artık bundan bıktım. Hayatımı istediğım gibi yaşıyorum ve artık yoluma çıkmana izin vermeyeceğim."

Uzun bir duraklama oluyor, aramızda bir uçurum gibi uzanan bir sessizlik, ama başka tarafa bakmıyorum. Dik duruyorum, omuzlarım geride, kalbim hala hızlı atıyor ama zihnim berrak.

Ve sonra, beni şaşırtacak şekilde, babam uzun ve ağır bir iç çekti. Bana bakıyor, gerçekten bakıyor ve uzun zamandır ilk kez gözlerinde hayal kırıklığı görmüyorum. Başka bir şey görüyorum, daha yumuşak bir şey. Neredeyse kabullenmeye benzeyen bir şey.

"Seni kontrol edemiyorum Ella," diyor sessizce, sesi sert. "Denedim ama yapamıyorum. Bunu şimdi anlıyorum. Ve senin yoluna çıkan kişi olmak istemiyorum."

Sözleri karşısında kalbim küt atıyor ve ilk kez aramızdaki her şeyin ağırlığının değiştiğini hissediyorum. Mükemmel değil ama yeterli. Ondan istediğım tek şey buydu; kendi seçimlerimi yapabilecek kapasitede, kendi başıma bir insan olduğumu kabul etmesi.

"Senin mutlu olmanı istiyorum," diye ekliyor, sesi yumuşayarak. "Ama bunu anladığımdan emin değilim... Simon'la olan bu ilişkiyi."

Orada sessizce durup olan biteni izleyen Simon'a bakıyorum. Sözümü kesmiyor, araya girip kendini savunmaya çalışmıyor. Orada öylece duruyor, konuşmamı bekliyor. Bu kararı vermemi bekliyor.

Ve o anda artık babamın onayına ihtiyacım olmadığını anladım. Önemli olan beni gerçekten *gören*, beni olduğum gibi, kusurlarımla ve her şeyimle seven birini bulmuş olmamdı. Beni değiştirmeye çalışmayan, beni olduğum gibi kabul eden birini.

"Onu seviyorum," diyorum tekrar, bu sefer hiç hissetmediğim kadar inançlı ve kesin bir şekilde. "Ve önemli olan tek şey bu."

Simon'ın gözleri yumuşuyor ve bana yaklaşıyor, elini uzatıp nazıkçe elimi tutuyor. Elini sıkıyorum, dokunuşunun sıcaklığını ve varlığının istikrarlı gücünü hissediyorum. Bu gerçek. Bu benim. Ve gitmesine izin vermeyeceğim.

Babam Simon'a bakıyor, bakışları onu değerlendiriyor, ama artık duruşunda hafif bir değişiklik var. Aralarındaki gerilim hâlâ var ama eskisi kadar şiddetli değil. Sanki yavaş da olsa, benim eskiden kontrol ettiği küçük kız olmadığımı fark ediyor.

"Asla senin istediğin gibi bir baba olamayacağım," diyor, sesi şimdi daha sakin, pişmanlık gibi bir şeyle karışık. "Ama istediğin buysa, Ella... o zaman sana engel olmayacağım. Kabul etmeye çalışacağım. *Onu* kabul etmeye çalışacağım."

Beklediğim onay bu değildi ama yeterli. Şimdilik yeterli. Bu savaşta yalnız olmadığımı bilmem için yeterli.

Simon elimi sıkıyor ve yüzümü tamamen ona dönüyorum, kalbim hâlâ rahatlama ve daha derin bir şeyin karışımıyla çarpıyor. Artık neyi seçtiğimi biliyorum. Ve bu o. Her zaman oydu.

Hafifçe eğiliyor, dudakları alnıma değiyor ve ilk kez kendimi tamamen huzurlu hissediyorum. Simon'ı sadece geçici bir çekim ya da babamdan uzaklaşmak için asi bir arzu yüzünden seçmiyorum. Onu seçiyorum çünkü bana görüldüğümü, duyulduğumu ve sevildiğimi hissettiren kişi o.

"Seni seviyorum Ella," diyor Simon sessizce, sesi alçak ve şefkatli.

Kelimeler bana bir dalga gibi çarpıyor ve gözyaşlarımın gözlerimin kenarlarına dikildiğini hissediyorum. Hiçbir zaman peri masallarına biri olmadım, ama şu anda, onun kollarında, bir rüya gerçek olmuş gibi hissediyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sesim duygu

yüklü. Ve ciddiydim. Her kelimesinde ciddiyim.

Artık geri dönüş yok. Seçtiğim hayat bu - Simon'ın yanımda olduğu, sonunda kendim olabileceğim bir hayat. Kim olduğumu saklamak zorunda olmadığım, babamın ya da bir başkasının onayı için savaşmak zorunda olmadığım bir hayat.

Sadece ben, Simon ve kendim için karar vereceğim bir gelecek var. Ve ilk defa, bu dünyada nihayet yerimi bulduğumu hissediyorum.

"Seninle gurur duyuyorum Ella," diyor babam, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. Çok fazla bir şey olmasa da, duymak istediğim her şey bu.

Simon beni daha yakına çekiyor ve ben de başımı göğsüne yaslayıp kalbinin düzenli atışını dinliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, kollarının beni sardığını hissediyorum ve bunun o an olduğunu biliyorum. Olmam gereken yer burası.

"Seninle ilgileneceğim," diye mırıldanıyor Simon, dudakları kulağıma değiyor. "Söz veriyorum, Ella. Her zaman."

Ve o anda, yapacağını biliyorum. İyi olacağımızı biliyorum. Birlikte.

Hayatımda ilk kez, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

*Babamın Sevgilisi'*nde Ella ve Simon'ın hikâyesini , Kovboyumun Sevgilisi'nde de Ronald ve Leslie'yi seveceksiniz.

BURADAN KONTROL EDİN

Sahte Sevgilim Ol serisinin tüm kitaplarını şu adreste bulabilirsiniz:

SAHTE SEVGILIM OL

About the Author

Karanlık romantizmin gölgelerde kır çiçekleri gibi açtığı Lizzie Sparks'ın kışkırtıcı dünyasına hoş geldiniz. Güney Carolina'nın yemyeşil manzaralarından gelen Lizzie, mafya hayatının çekici ve çoğu zaman tehlikeli dünyasına dalan sürükleyici hikâyeler yazıyor. Her hikâyede tutkunun, sahiplenici kahramanların ve aşkın hain sularında gezinen masum kahramanların dokusunu örüyor.

Buharlı diyaloglar ve kışkırtıcı karşılaşmalarla dolu boğucu sahneler yaratmadığı zamanlarda, Lizzie'yi bahçesiyle ilgilenirken, ilginç kişiliğini yansıtan canlı çiçekleri beslerken bulabilirsiniz. Tıpkı aşk gibi, bir bahçenin de gelişmek için sabır, özveri ve biraz da cesaret gerektirdiğine inanıyor.

Also by Lizzie Sparks

Mafya Kraliyetleri

[VAHŞİ MAFYA KRALI](#)

[ACIMASIZ MAFYA KRALI](#)

[MAFYA KRALIZALİM](#)

KİRLİ MAFYA KRALI

ÇARPIK MAFYA KRALI

Alpha Ridge Creek Hokey Serisi

Deidre-Ann Anderson'dan [VAHŞİ KANATÇIYI DÖVMEK](#)

[DÖVMEK](#)Lizzie Sparks'tan [KOKULU](#)

Engrid Eaves'ten Huysuz Kaleciyi Yumruklamak

Deidre-Ann Anderson'ın [HUYSUZ KOÇU VURMAK ÇOCUK](#) yazdığı

Engrid Eaves'[KÖTÜ MERKEZİNİ VURMAK](#)ın yazdığı

[PUCKING MY BESTIE'S DAD](#) by Lizzie Sparks

Babacığın Küçük Prensesi Serisi

[BABACIĞIN BABACIĞIN KIZI](#)

KÜÇÜK [İYİBKÜÇÜK MELEĞİ](#)

[BABACIĞIN BEBEKBABACIĞIN](#)

[BUNNY'Sİ ABACIĞIN KÜÇÜK](#)

[EVCİLİ KÜÇÜKKÜÇÜKKÜÇÜK](#)

[PRENSESİ](#)

Standalones

[YARAMAZ DADILARI: BİR MFFM ROMANTİZMİ](#)

BENİM BEKLENMEDİK BABAM

BABAMIN SÜRPRİZİ

BABAMIN SEVGİLİSİ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.